Satul este tipul rezumativ, sinteza neamului.
- Dimitrie Gusti -

POENĂREI

STRĂBUNA VATRĂ NATALĂ

POENĂREI-
SAT MARTIR,
PRIN JERTFA EROILOR SĂI !



REVISTA MONOGRAFICĂ ANUALĂ NR. 13 / MMXVII

POENĂREI – SAT MARTIR

• ADĂPOSTURI ALE PARTIZANILOR [1952-1958] •


Bordeiul din Râpile cu Brazi.


Podul cocinii gospodăriei preotului Ioan Constantinescu.

Restituiri

ASPECTE PRIVIND REZISTENTA ARMATĂ ANTICOMUNISTĂ ÎN ZONA NUCŞOARA

Ca în majoritatea regiunilor ţării, şi în judeţele Argeş şi Muscel, au avut loc acţiuni de împotrivire sub diferite forme instaurării regimului comunist. Fief al liberalilor şi al ţărăniştilor deopotrivă, cele două judeţe şi-au dat obolul lor de sânge în lupta inegală cu regimul impus de sovietici. Semnele răului se iviseră devreme: la 9 august 1946, fruntaşi ţărănişti, avocatul Gheorghe Mihail şi învăţătorul Constantin Popescu au fost asasinaţi în cabinetul judecătorului de instrucţie din clădirea Tribunalului din Piteşti, de un comando „muncitoresc", în timp ce erau depuse listele electorale ale P.N.Ţ. Argeş. Anul următor, Gheorghe Şuţa, fruntaş muscelean al P.N.Ţ, a fost împuşcat la marginea comunei natale Domneşti de securiştii Dumitrache şi Terceanu [2].

Teroarea declanşată de autorităţi, crimele la care s-au dedat, au avut ca replică organizarea în nordul celor două judeţe a unor grupuri armate de rezistenţă. Cele mai importante au fost, în ordinea apariţiei cronologice: gruparea Dragoslavele, iniţiată de colonelul Gheorghe Arsenescu, gruparea de pe Valea Topologului-Argeş, condusă de profesorul Apostol Dumitru, aceea din zona Nucşoara - Râul Doamnei, condusă de locotenentul Toma Arnăuţoiu şi episodic de colonelul Gheorghe Arsenescu, precum şi grupul din comuna Capul-Piscului, cunoscut în documentele securităţii sub numele Şerban-Voican [3]. Formaţiunea care îngrijora cel mai mult autorităţile comuniste, era aceea iniţiată de colonelul Gheorghe Arsenescu şi locotenentul Toma Arnăţoiu, intitulată ,,Haiducii Muscelului".

Date generale despre comuna Nucşoara

Pe valea Râului Doamnei în sus, spre nord, unde domină culmea ,,Vârfului Strungii", la poalele Munţilor Făgăraş, într-o ultimă constelaţie de aşezări rurale, se află comuna Nucşoara. Aceasta se compune din satele: Nucşoara, Gruiu, Sboghiţeşti şi Slatina. Urcând din Sboghiţeşti, ajungi pe celălalt versant al ,,dealului Gruiului", în creasta numită din vechime ,,Plaiul Oii". De aici, ochiul îmbătat de frumuseţea pădurilor de fag şi brad, ţinteşte spre culmile sudice ale Munţilor Făgăraş.

În conformitate cu ordinul Ministerului de Interne, nr. 5279/5.05.1949, s-a întocmit o Monografie a judeţului Muscel [4]. Astfel, în acel an, comuna Nucşoara făcea parte din plasa Domneşti, alături de comunele: Domneşti, Slănic, Aninoasa, Vlădeşti, Berevoeşti, Corbi, Stăneşti, Pietroşani, Bădeşti, Retevoieşti, Leiceşti, Coşeşti şi Jupâneşti.

Comuna Nucşoara cuprindea în anul 1951 patru sate cu „390 gospodării cu ţărani săraci,110 gospodării cu ţărani mijlocaşi şi 7 familii de chiaburi, total populaţie fiind de 1863 locuitori" [5]. Tot în acelaşi an, se menţiona că această comună avea o suprafaţă împădurită de 152.574 ha. În acest cadru, se va constitui una dintre cele mai puternice şi mai longevive grupări armate anticomuniste.

Constituirea grupului armat „Haiducii Muscelului"

Gruparea Dragoslavele a fost iniţiată de colonelul Gheorghe Arsenescu în ianuarie-februarie 1948, în zona Muntelui Roşu, având şi susţinerea stareţului Mânăstirii „Cetăţuia", Pimen Bărbierul. Din acest grup făceau parte „mari industriaşi şi proprietari de fabrici şi mori, avocaţi, foşti deputaţi şi ofiţeri deblocaţi care s-au înarmat şi au depus jurământul în faţa stareţului Pimen Bărbierul cu mâna pe cruce şi cu cealaltă pe carabină" [6]. În toamna anului 1948, grupul s-a dispersat în ideea ca, din primăvara anului următor, să treacă la acţiuni împotriva autorităţilor comuniste. Din decembrie 1948, col. Gheorghe Arsenescu, după ce a stat un timp ascuns în Câmpulung-Muscel, a plecat la Bucureşti cu familia unde a închiriat o casă pe numele cumnatului său, Petre Cojocaru [7].

În ianuarie 1949, au început arestările în zona Câmpulung-Dragoslavele, în rândul celor care formau grupul iniţiat de col. Gh. Arsenescu. Acesta, conştient că, în cele din urmă, Securitatea va ajunge şi la el, căuta o soluţie să părăsească Capitala. În aceeaşi perioadă, în Bucureşti, se găseau şi alţi fugari din zona judeţului Muscel. Printre aceştia, se afla şi lt. Toma Arnăuţoiu, ofiţer deblocat, cu soţia sa, precum şi socrul său, Nicolae Niţu, cu soţia. Lt. Toma Arnăuţoiu plecase din comuna Nucşoara simţindu-se urmărit „pentru că posedam arme" [8]. Prin intermediul altor fugari musceleni aflaţi în Bucureşti, Toma Arnăuţoiu s-a întâlnit cu Gheorghe Arsenescu care i-a propus constituirea la Nucşoara a unui grup de rezistenţă anticomunistă. Astfel, la 1 martie 1949, cei doi au plecat spre Nucşoara unde au ajuns după un popas în comuna Brădet, fiind găzduiţi pentru o noapte de preotul Victor Popescu. La Nucşoara, au fost adăpostiţi de părinţii lui Toma Arnăuţoiu, Laurenţia şi Ion Arnăuţoiu, iar mai apoi la fratele lui Toma, Petre Arnăuţoiu. La iniţiativa col. Gheorghe Arsenescu, a început recrutarea nucşorenilor, şi nu numai, în vederea constituirii grupului anticomunist. Pentru a-i convinge pe localnici colonelul aducea ca şi argumente că:

– avea puncte cu armament în comunele: Jugur, Măţău, Stoeneşti, Dragoslavele, Boteni, Cetăţeni;
– dispunea de legături cu o persoană de la Legaţia Franceză, care urma să-l sprijine cu 8 milioane de lei;
– marile puteri occidentale urmau să declanşeze războiul împotriva U.R.S.S, regimul comunist din România având zilele numărate;
– ţăranii aveau să plătească cote şi impozite, făcându-se şi colhoz.

În faţa acestor argumente, localnicii au lăsat orice precauţie şi cu dorinţa de a vedea înlăturat noul regim, s-au înscris în organizaţia iniţiată de col. Gherghe Arsenescu şi lt. Toma Arnăuţoiu. Astăzi poate părea naivitate, dar atunci în faţa măsurilor represive ale autorităţilor, argumentele col. Gheorghe Arsenescu au fost acceptate pe fondul speranţei că într-adevăr puterile occidentale nu puteau accepta situaţia impusă de sovietici şi vor reacţiona. Tot mai mulţi localnici de prin satele nordice ale Râului Doamnei au aderat la grup făcând următorul legământ:

„Jurământ

În numele lui Dumnezeu atotputernicul şi pe sfânta cruce, eu.............. jur să mă fac haiduc, de bună voie şi nesilit de nimeni, pentru a lupta la salvarea şi eliberarea Patriei şi neamului din ghearele fiarelor comuniste-bolşevice şi de sub jugul greu al ruşilor.

Jur credinţă Majestăţii sale Regale Mihai I, Regele tuturor românilor.

Jur credinţă Guvernului liber al Patriei.

Jur supunere şi ascultare fără murmur şi fără şovăire, şefului haiducilor.

Jur să ucid fără milă şi cruţare pe toţi străinii şi ticăloşii care ne-au trădat şi vândut Patria şi neamul şi au adus dezastrul ţării.

Jur să nu mă despart de fraţii mei de luptă decât după victoria finală.

În caz de trădare sau de călcare a jurământului, să fiu ucis atât eu cât şi întreaga mea familie.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu" [9].

O parte a membrilor grupului în frunte cu col. Gheorghe Arsenescu şi lt. Toma Arnăuţoiu au plecat în munte, pe când cei mai mulţi au rămas în sate ca membri „nedispersaţi". Rolul acestor elemente nedispersate era surprins de autorităţi în Sentinţa nr. 107/19 iulie 1959: „...În scopul procurării de arme şi muniţiuni şi colectării de alimente şi articole de îmbrăcăminte, membrii acestei bande au mai recrutat şi alte elemente de sprijin care trebuiau să rămână la domiciliul lor şi care păstrând legături secrete, dar permanente cu banda, să activeze pentru sprijinirea materială a activităţii bandei" [10].

Scopul grupului

Minciuna şi diversiunea au fost şi sunt armele de bază ale comuniştilor. Propaganda oficială îi numea pe cei care luptau în munţi pentru libertate cu termenul de „bandiţi", iar grupurile de rezistenţă erau numita „bande". Chiar şi după evenimentele din decembrie 1989, unii dintre foştii ofiţeri de Securitate continuă să considere că ceea s-a întâmplat, între 1948 şi 1958, în zona Munţilor Făgăraş nu a fost o formă de rezistenţă la regimul comunist. Generalul Nicolae Pleşiţă, fost comandant al Securităţii, la o emisiune T.V., în anul 1999, preciza că: „N-a existat o luptă de rezistenţă în munţii Argeşului şi Muscelului. Era o grupare cu obârşie în perioada lotrilor (...) aşa este acea zonă, patria lotrilor.". Încercările de se acredita ideea că în România nu a existat o rezistenţă armată anticomunistă pot fi anihilate cu argumente, cel puţin în cazul grupului de la Nucşoara.

În primul rând, structura socio-profesională foarte diversă impune concluzia că nemulţumirea faţă de regimul instaurat prin forţă era generală. Membrii grupului sau susţinătorii lor erau ofiţeri, învăţători, studenţi, preoţi, ţărani, muncitori, întreprinzători. Ceea ce îi unea era nemulţumirea şi teama faţă de ceea cea se întâmpla în ţară. Laurenţia Rizea, fiica Elisabetei Rizea, arăta această teamă: „Când au venit [comuniştii - n.n.] eram măruţă, căsătorită de curând. Ţin minte, cum striga lumea atunci... erau îngroziţi, vin comuniştii, vin ruşii, ne iau pământul, ne duce la colhoz... erau speriaţi că o să mănânce la cazan" [11]. Iată câteva exemple în ceea ce priveşte „bandiţii", „lotrii" care formau „banda" care acţiona în zona Nucşoara:

Col. **Gheorghe Arsenescu** s-a născut la 31 mai 1907, la Câmpulng-Muscel, într-o familie cu tradiţie militară, tatăl său fiind căpitan în armată. Tradiţia a făcut ca cei trei băieţi ai căpitanului Ion Arsenescu să urmeze cariera militară, iar cele trei surori ale lor să se căsătorească cu ofiţeri. Gheorghe Arsenescu a absolvit cursurile Liceului „Dinicu Golescu" din oraşul natal, iar apoi s-a înscris la Şcoala Superioară de Război pe care a absolvit-o în anul 1924. A fost repartizat în calitate de şef al Biroului de operaţii al Diviziei 20 Vânători de Munte şi a luptat pe frontul de Est. A fost rănit în luptele din Crimeea şi decorat cu Steaua României, cls.III-a, în 1941 şi Vulturul german, în 1942. În martie 1947, a fost deblocat din Marele Stat Major şi scos din armată cu gradul de colonel [12].

Toma Arnăuţoiu s-a născut la 14 februarie 1921 în comuna Nucşoara. Studiile primare le-a făcut în localitatea natală, iar mai apoi a absolvit Liceul Militar „Regele Ferdinand" din Chişinău şi Craiova. În timpul liceului, a fost coleg cu Jenică Arnăutu, viitorul conducător al grupului de rezistenţă din Obcinele Bucovinei şi cu Tiberiu Tolescu din mişcarea condusă în Oltenia de generalul Carlaonţ. A participat la luptele de pe frontul de Vest, fiind rănit la 26 decembrie 1944, în luptele din Ungaria. A fost decorat cu Ordinul Coroana României cu spade, clasa a V-a cu Panglică şi Virtutea Militară cu frunze de stejar, conform O.Z. nr. 244/1944. La 20 iunie 1946, a fost trecut la Regimentul de gardă, conform ordinului nr. 2606/1946, de unde a fost trecut în cadrul disponibil conform O.G. nr. 58/1946 şi Legii nr. 433/1946 [13].

Învăţătorul **Alexandru Moldoveanu**, s-a născut în comuna Nucşoara, judeţul Muscel. A absolvit Şcoala Normală „Carol I" din Câmpulung-Muscel şi Şcoala Pregătitoare de Ofiţeri de Rezervă. A luptat pe frontul antisovietic cu Grupul 3 Vânători de Munte. A fost rănit în mai 1944 şi după ce s-a reîntors pe front, din spital, va fi din nou rănit în luptele din Ungaria. Pentru meritele sale deosebite, a fost decorat cu: „Coroana României" cls. a IV-a în grad de cavaler, cu „Virtutea Militară" şi Ordinul „Mihai Vitezul", cls. a III-a [14].

Exemplele ar putea continua cu numele unor învăţători precum: Gheorghe Popescu, Ion Mica, Ion Arnăuţoiu, Virgil Marinescu, a preoţilor Nicolae Andreescu şi Ion Constantinescu, a

studenţilor Ionel Marinescu, Cornel Drăgoi sau a elevului Alexandru Marinescu. Alături de aceştia, s-au implicat ţărani precum Titu Jubleanu cu soţia sa, Marioara, şi fiul lor, Tică, sau femeile care au ajutat atât de mult grupul: Maria Plop, Marinica Chirca, Ana Simion şi Elisabeta Rizea.

Scopul – lupta împotriva regimului comunist – era conştientizat cel puţin la nivelul conducerii organizaţiei. Aşa cum s-a putut observa, jurământul pe cruce şi armă avea evidente conotaţii anticomuniste. Dorinţa de a elibera teritoriul românesc de comunism, „barem până la Piteşti", cum spunea Toma Arnăuţoiu [15], reiese din acţiunile şi atitudinile grupului de la Nucşoara.

Acţiunile grupului

Documentele Securităţii precizează, din punctul de vedere al regimului comunist, caracterul „criminal" al organizaţiei. Luptătorii pentru libertate erau prezentaţi ca ucigaşi de vieţi nevinovate, fiind în mod constant numiţi „bandiţi", „terorişti", „fascişti": „Membrii acestei bande teroriste au săvârşit de-a lungul unui şir de ani, din primăvara anului 1949, când s-au constituit în bandă, până în mai 1958, când au fost lichidate ultimele rămăşiţe, un mare număr de acte teroriste, cărora le-a căzut victime lucrători din organele de Securitate, membrii de partid şi cetăţeni. Membrii bandei au ucis nouă persoane şi au rănit altele" [16]. Adevărul care se reliefează din cercetările făcute este acela că, exceptând o singură victimă, toate cele opt făceau parte din organele Securităţii care aveau sarcina să-i captureze pe luptătorii din munţi:

–În dimineaţa zilei de 19 iunie 1949, col. Gheorghe Arsenescu, lt. Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Ion Chirca au fost surprinşi de trupele de Securitate în casa părinţilor lui Toma Arnăuţoiu. Luptătorii au reuşit să scape în schimbul de focuri fiind împuşcaţi mortal plutonierul major Constantin Apăvăloaiei şi plutonierul Florea Lungu.

–Unul dintre obiectivele grupului armat anticomunist era lichidarea celor care susţineau noul regim şi care aplicau politica de teroare în rândul populaţiei. Unii dintre aceştia s-au grăbit să confişte pentru ei bunurile celor aflaţi în munţi sau în puşcăriile comuniste. Aşa cum arăta Toma Arnăuţoiu, într-o scrisoare adresată autorităţilor locale „...v-aţi mânjit ca câinii la hoit când aţi intrat în gospodăriile noastre". În acest context, s-a produs atacul premeditat al lui Ion Marinescu şi Constantin Jubleanu asupra lui Darie Banu şi Băncescu Ion din comuna Nucşoara, membri ai P.M.R. Pe 9 iulie 1950, Darie Banu a fost împuşcat mortal, iar Ion Băncescu grav rănit.

–Un alt eveniment soldat cu victime a fost cel din 7 august 1950. În Muntele Dobroneagu, pe marginea râului Vâlsan, Ion Marinescu, Titu Jubleanu şi Constantin Jubleanu au fost surprinşi de organele de Securitate care au deschis focul. Schimbul de gloanţe care a urmat a dus la împuşcarea mortală a locotenentului major Alexandru Ghiţă şi a caporalului Ion Băloiu, dar şi la rănirea lui Constantin Jubleanu.

–Ziua de 2 septembrie 1950 a dus cu ea alte victime din rândul Securităţii. Pe muntele Gălăşescu, Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Ion Marinescu şi Constantin Jubleanu s-au întâlnit cu o echipă de securişti îmbrăcaţi în civil. Partizanii i-au deconspirat şi au urmat schimburile de focuri. În urma acestora, au murit plutonierii majori de Securitate, Baiş Ghervase, Neniu Dumitru, Venter Teodor şi Maria Tiron [17].

În vara anului 1951, s-a petrecut un eveniment tragic pentru luptători. La Poienile Vâlsanului, surprinşi de trupele de Securitate, Titu Jubleanu, Marioara Jubleanu, Ion Marinescu şi Constantin Jubleanu s-au apărat cu armele. Marioara Jubleanu a fost împuşcată mortal, iar soţul său, Titu Jubleanu, capturat. Cei doi tineri, Ion Marinescu şi Constantin Jubleanu au reuşit să scape.

Există câteva aspecte neelucidate sau contradictorii în evoluţia grupului de la Nucşoara. La 22 septembrie 1949, sub pretextul că se va întâlni cu alţi comandanţi de grupuri, col. Gheorghe Arsenescu a plecat la Câmpulung unde, în casa familiei Micuda, a reuşit să scape dintr-o ambuscadă. Ulterior, s-a ascuns în zona Câmpulungul-Muscel, la familia lui Apostol Poştoacă, până în anul 1960, când a fost prins prin trădare. Judecat, a fost condamnat la moarte şi executat la 29 mai 1962. [18]

Un alt aspect contradictoriu este cel referitor la uciderea luptătorului Gheorghe Mămăligă de către colegul său, studentul Ion Marinescu, la 6 iunie 1950, eveniment întâmplat pe Valea

Vâlsanului. Pe fondul înrăutăţirii situaţiei cauzate de numeroasele arestări în rândul celor care îi susţineau dar şi a sporirii acţiunilor Securităţii, a apărut neîncrederea între ultimii membri ai grupului: Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Maria Plop, Constantin Jubleanu şi Ion Marinescu. Această neîncredere a dus la asasinarea lui Ion Marinescu de către cei doi fraţi Arnăuţoiu. Şi acest eveniment tragic este controversat ca şi uciderea lui Ion Chirca de către Constantin Mămăligă, în anul 1949. Suspiciunea faţă de aceste evenimente tragice vine de la faptul că informaţiile provin numai din documentele întocmite de Securitate. Or, se ştie că aceasta a făcut tot posibilul pentru a arunca cu noroi pe această pagină, puţin înţeleasă şi de multe ori negată, a istoriei noastre naţionale. Cei patru supravieţuitori, fraţii Toma şi Petre Arnăuţoiu, Constantin Jubleanu şi Maria Plop la care se adaugă şi micuţa Ioana, fiica lui Toma şi a Mariei, şi-au găsit adăpost în satul Poenărei din comuna Corbi. În acest adăpost, au stat până în anul 1958, când prin trădarea unui localnic, Grigore Poinăreanu, au fost arestaţi cu excepţia lui Constantin Jubleanu, care a fost împuşcat de Securitate în momentul capturării pentru că s-a opus [19].

Solidaritatea anticomunistă a locuitorilor din zona Nucşoara

După fiecare acţiune a luptătorilor din munţi, Securitatea mărea efectivele care aveau ca misiune prinderea partizanilor. Aceştia aveau însă „bordeie pe toate văile şi pe toate dealurile". Condiţiile în care trăiau erau extrem de dificile şi cu siguranţă n-ar fi rezistat dacă nu ar fi fost ajutaţi de oamenii locului. Solidaritatea localnicilor dar şi a celor din zone mai îndepărtate cu luptătorii din munţi poate fi dovedită prin numeroase exemple. Aria celor care i-au ajutat este întinsă: din Slatina, sat aparţinând comunei Nucşoara şi până în comuna Pietroşani, şi din comuna Brădet până la Câmpulung-Muscel. Toţi vor plăti cu ani grei de închisoare, iar unii chiar cu viaţa ajutorul dat. Câteva exemple:

–Preotul **Ion Drăgoi** a fost printre primii care au aderat la grup. Intelectual de marcă al satului, membru al P.N.Ţ., în 1949, a depus jurământul în casa lui Gheorghe Rizea. În anul 1950, a fost prins, judecat şi condamnat la 5 ani de închisoare corecţională. A fost arestat din nou în anul 1958 şi condamnat la moarte prin Sentinţa nr. 107 din 19 mai 1959.

–**Alexandru Moldoveanu**, învăţător din Nucşoara, adera la grup în 1949. I-a ajutat pe partizani cu alimente şi informaţii. În anul 1958, a dus o scrisoare părinţilor fraţilor Arnăuţoiu prin care aceştia îi anunţau că sunt sănătoşi. Arestat în anul 1958, a fost condamnat la moarte prin aceeaşi sentinţă nr. 107/1958.

–Învăţătorul **Gheorghe Popescu**, din satul Poenărei, i-a ajutat pe cei din mişcarea de rezistenţă cu arme depozitate în turla bisericii din localitate. Le-a dat alimente şi informaţii. În câteva momente, el a fost ajutat de soţia sa, Maria, şi de fiul său, Gogu, student la Geologie. Gheorghe Popescu a fost condamnat, în anul 1951, la 6 ani închisoare corecţională pentru ca, în anul 1958, să fie din nou arestat şi condamnat la moarte prin Sentinţa nr.119/4 iunie 1959. Fiul său, **Gogu Popescu**, a fost condamnat la 10 ani muncă silnică ca şi mama sa, **Maria Popescu**, prin Sentinţa nr. 203/4 noiembrie 1959.

–Preotul **Ioan Constantinescu**, din satul Poenărei va adera la grupul de rezistenţă anticomunist în octombrie 1951, prin intermediul colegului său, preotul Nicolae Andreescu. Dată fiind apropierea locului unde se adăposteau ultimii luptători de casa preotului Constantinescu, atât preotul cât şi familia sa i-au ajutat pe aceştia foarte mult. Prin intermediul lui Ion Grigore din Domneşti, le-a trimis un aparat de radio-recepţie marca „Prior" în data de 24 ianuarie 1957. În martie acelaşi an, pe lângă alimente şi informaţii, le înmânează poeziile transcrise de Gheorghe Popescu în închisoare. Aceste poezii scrise de Radu Gyr erau: „Voi n-aţi fost cu noi în celulă", „Scrisoare din Aiud", „Foamea", „Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane". După ce le-a citit, Toma Arnăuţoiu le-a copiat într-un caiet. În ajutorarea celor ameninţaţi de Securitate, s-au implicat şi **Justina**, soţia preotului, precum şi **Iuliana**, fiica lui. Acestea i-au ajutat cu alimente, le-au confecţionat mănuşi de lână, iar după ce s-a născut fetiţa, Ioana, Iuliana a ajutat-o foarte mult pe Maria Plop [20]. Preotul Constantinescu era un om deosebit, plin de bunătate. Dincolo de sentimentele anticomuniste, el i-a ajutat pe ultimii supravieţuitori ai grupului de rezistenţă şi din

milă creştină. Era un om cult, cunoştea patru limbi străine, era adevărată binefacere pentru comunitatea în care trăia. Pentru ajutorul dat partizanilor, a fost condamnat la moarte prin Sentinţa nr.107/19 mai 1959. Nu au fost uitate nici soţia şi fiica sa. Preoteasa Iustina a fost condamnată la 15 ani de muncă silnică, prin Sentinţa nr.108/19 mai 1959, iar Iuliana, tânăra profesoară de franceză, la 12 ani de muncă silnică, prin Sentinţa nr.174/12 septembrie 1959.

–**Nicolae Băşoiu**, ţăran din comuna Stăneşti, a fost recrutat în anul 1950 din iniţiativa Elisabetei Rizea. În acţiunile de ajutorare s-au implicat şi soţia sa, Filofteia, şi fiul lor, Gheorghe. De mai multe ori, luptătorii au găsit adăpost la familia Băşoiu, fiind ajutaţi de membrii acestei familii foarte mult. Filofteia Băşoiu le aducea veşti de la părinţi, iar de la preotul Ilie Dragomirescu, 300 de lei şi arme în căruţa cu fân. Tot preotul amintit, prin intermediul Filofteei Băşoiu, le mai trimite medicamente după ce în anul 1956, Maria Plop născuse fetiţa ei şi a lui Toma Arnăuţoiu. În anul 1955, trimis de Toma Arnăuţoiu, Nicolae Băşoiu a mers la Piteşti căutându-l pe dr. Mărtoiu în legătură cu situaţia Mariei Plop. De asemenea, el le-a trimis suma de 1000 de lei de la Nicolae Ionescu din Bucureşti, bani aduşi prin intermediul Elisabetei Rizea. În anul 1959, Nicolae Băşoiu a fost condamnat la moarte prin Sentinţa nr. 107/19 mai 1959, Filofteia Băşoiu şi Gherghe Băşoiu prin Sentinţa nr.174/12 septembrie 1949, la 15 şi, respectiv, 20 de ani muncă silnică.

În total, prin sentinţele date de Tribunalul Militar Bucureşti, Regiunea a II-a, au fost condamnate la diferite perioade de detenţie peste 100 de persoane. Dintre acestea, 16 au fost condamnate la moarte prin Sentinţele nr. 107, 108 din 19 mai 1059 şi Sentinţa nr. 119 din 14 iunie 1959: **Toma Arnăuţoiu** (ofiţer), **Petre Arnăuţoiu** (ţăran), **Titu Jubleanu** (ţăran), **Constantin Popescu** (ţăran), **Ion Săndoiu** (ţăran), **Nicolae Andreescu** (preot), **Ioan Constantinescu** (preot), **Nicolae Sorescu** (cioban), **Nicolae Băşoiu** (ţăran), **Gheorghe Tomeci** (proprietar), **Alexandru Moldoveanu** (învăţător), **Ion Mica** (învăţător), **Gheorghe Popescu** (învăţător), **Ion Drăgoi** (preot), **Benone Milea** (ţăran), **Niţu Nicolae** (proprietar). Toţi au fost executaţi la închisoarea Jilava, în noaptea de 18/19 iunie 1959, începând cu orele 21, la intervale de 15 minute, primul executat fiind Toma Arnăuţoiu.

Cei care au supravieţuit acelor evenimente au avut de înfruntat greutăţi enorme în temniţele comuniste dar şi după ce au fost puşi în libertate.

Destinul familiei preotului Ioan Constantinescu este simbolic pentru consecinţele tragice care i-au însoţit pe cei care au fost solidari cu grupul anticomunist de la Nucşoara:

–Ioan Constantinescu, executat la Jilava în 1959;

–Justina Constantinescu,15 ani muncă silnică;

–Iuliana Preduţ-Constantinescu, 12 ani muncă silnică;

–Maria Popescu, sora Justinei Constantinescu, 10 ani muncă silnică;

–Gheorghe Popescu, cumnatul preotului Constantinescu, executat la Jilava în anul 1959;

–Gogu Popescu, fiul lui Gheorghe Popescu, 10 ani muncă silnică;

–Alexandru Marinescu, ginerele familiei Popescu, 20 ani muncă silnică;

–Nicolae Andreescu, căsătorit cu nepoata Iustinei Constantinescu, executat la Jilava în anul 1959;

–Maria Andreescu, nepoata Iustinei Constantinescu, 15 ani muncă silnică.

În cartea sa «Speranţe încătuşate», Iuliana Preduţ-Constantinescu face afirmaţia: „...Şi această înşiruire a pătimirii neamului nostru s-ar putea întregi cu numele unor rude mai apropiate sau mai îndepărtate care s-au jertfit sau au avut demnitatea şi curajul, într-o vreme atât de chinuitoare pentru români, să-şi ridice glasul împotriva regimului totalitar comunist" [21].

Represiunea a fost fără milă. În sate precum Poenărei, Nucşoara, Brăduleţ, Corbi, Domneşti, Stăneşti sunt numeroase familiile care au urmat destinul familiei preotului Constantinescu. De reţinut că, din cei 16 condamnaţi la moarte, numai cinci au fost luptători activi în munţi, restul, alături de alţi condamnaţi la ani grei de temniţă, i-au ajutat doar pe partizani. Nu s-a ţinut cont de acest lucru şi toţi cei 16 au fost executaţi. Justiţia oarbă comunistă, prin Tribunalul Regiunii a II-a Militară Bucureşti şi apoi Tribunalul Suprem, a dictat pedepse fără milă şi fără discernământ, meritându-şi mai degrabă termenul de „injustiţie".

Condiţiile de teroare impuse de Securitate în zonă i-au făcut pe localnici temători. Teama acesta nu a dispărut nici astăzi în totalitate. Oamenii devin suspicioşi când este abordat subiectul

„partizani”. Imaginea negativă proiectată de Securitate asupra grupului anticomunist a rămas încă în conştiinţa multora. Foarte multă lume a avut de suferit şi acesta este greu de uitat. Momentele tensionate din cadrul grupului mai răbufnesc şi acum între cei care au supravieţuit. Proprietăţile confiscate celor arestaţi s-au restituit greu şi nu în totalitate. Foştii colaboratori ai Securităţii sau descendenţii lor sunt astăzi potentaţii locali. Mulţi dintre cei care au pătimit îşi duc traiul greu chinuiţi de amintirea anilor de detenţie. Dar atunci când stai de vorbă cu ei şi le capeţi încrederea, simţi din vocea lor mândria de a nu se fi plecat, de a fi luptat, cu toate riscurile, împotriva unui regim totalitar, antinaţional.

În sensul celor de mai sus, merită să consemnăm şi următoarele:

–Nici unul dintre condamnaţii la moarte nu a fost graţiat şi nici nu a avut pedeapsa comutată, deşi s-au făcut cereri la Prezidiul Marii Adunări Naţionale;

–Nici unul dintre ei nu are mormânt, nefiindu-le cunoscut nici astăzi locul în care rămăşiţele lor pământeşti au fost aruncate;

–Nu au beneficiat de reabilitare pe calea justiţiei nici după evenimentele din decembrie 1989. Nici astăzi nu s-a stabilit dacă participanţii la rezistenţa armată anticomunistă sunt consideraţi în continuare „bandiţi” sau mai degrabă eroi ai acestei lupte. În acest sens, evocăm personalitatea regretatului Ion Gavrilă Ogoranu, conducătorul grupului de pe versantul nordic al Munţilor Făgăraş, care s-a stins din viaţă fără să fi primit un răspuns la întrebarea care a pus-o de atâtea ori autorităţilor: este „bandit” sau erou ?

Bazându-ne pe documentele de arhivă şi pe mărturiile celor implicaţi în acţiunea de rezistenţă anticomunistă în munţi, care demonstrează în mod cert eroismul în faţa regimului de ocupaţie, ne luăm îngăduinţa de a sugera: Reabilitarea juridică a acestora din iniţiativa organelor de justiţie de astăzi; Statul român să construiască monumente în amintirea tuturor luptătorilor, în zonele în care au acţionat; Muzeele de istorie să amenajeze câte o sală specială cu dovezi ale rezistenţei armate anticomuniste.

După cum se ştie, nimic nu lămureşte mai bine prezentul şi căile alese spre viitor decât modul cum o societate înţelege să-şi asume trecutul. Aşa cum se subliniază cu atâta insistenţă că România a fost ultima ţară europeană din blocul sovietic care s-a eliberat de comunism, tot aşa trebuie insistat în evidenţierea faptului că, la începuturile comunismului, a existat o mişcare de rezistenţă armată anticomunistă în care a fost implicat un segment numeros al populaţiei ţării noastre.

Note: [1] Ion Ştefan – *Rezistenţa armată în judeţele Argeş şi Muşcel*• [2] Cicerone Ioaniţiu – *Cartea de aur a rezistenţei româneşti împotriva comunismului*, Bucureşti, 1993, vol. I, p. 161• [3] Arhivele Militare Române (A.M.R.), Fond Tribunalul Militar Bucureşti, Regiunea a II-a, Sentinţa nr. 59/5 iunie 1958• [4] Arhivele Naţionale Direcţia Judeţeană-Argeş (A.N.D.J.-Argeş), Fond Prefectura judeţului Muşcel, dosar nr. 13/1949, f. 8• [5] A.N.D.J. Argeş, Fond Consiliul Popular Nucşoara, Mapa cu rapoarte pe anii 1951-1952• [6] A.M.R. Fond Tribunalul Militar Bucureşti, Regiunea a II-a, Sentinţa nr. 11/12 februarie 1962• [7] Maria Arsenescu-Buduluca – *Sunt soţia „teroristului” Gheorghe Arsenescu*, în Memoria, nr. 8/1999, p. 55• [8] Ioana Raluca Voicu-Arnăuţoiu – *Luptătorii din munţi. Toma Arnăuţoiu. Grupul de la Nucşoara. Documente ale anchetei, procesului, detenţiei*, Bucureşti, 1997, pp. 655-656• [9] Ibidem, p. 83• [10] A.M.R., Fond Tribunalul Militar Bucureşti, Regiunea a II-a, Sentinţa nr. 107/19 mai 1959• [11] Irina Nicolau, Theodor Niţu – *Povestea Elisabetei Rizea*, Bucureşti, 1993, p. 48• [12] A.M.R., Memorii Tineri, Dosarul personal al colonelului Gheorghe Arsenescu• [13] Ibidem, Extras din Registrul de control al ofiţerilor de cavalerie, vol. 7• [14] Ibidem, Memorii Tineri, Dosarul personal al căpitanului de rezervă Alexandru Moldoveanu•[15] Informaţie transmisă de Eugen Chirca, membru activ al grupului până în decembrie 1949, când a fost prins de Securitate; prin Sentinţa nr. 372/1951, a fost condamnat la 8 ani de închisoare• [16] A.M.R., Fond Tribunalul Militar Bucureşti, Regiunea a II-a, Sentinţa nr. 107/19 mai 1959, f. 11• [17] Ibidem, Fond Sentenţiere/1959• [18] Ibidem, Sentinţa nr.11/12 februarie 1962•[19] Din discuţiile cu locuitorii satului Poenărei, aceştia susţin că tânărul luptător s-ar fi sinucis; varianta oficială a Securităţii este că el a fost împuşcat mortal• [20] Informaţii obţinute din sentinţele aflate în A.M.R. şi din interviurile luate locuitorilor şi supravieţuitorilor, tot mai puţini, ai acelor evenimente• [21] Iuliana Preduţ-Constantinescu – *Speranţe încătuşate*, Piteşti, 2003, p. 58•

"The anti-communist armed resistance from Nucsoara" is part of larger historical context which marks the beginning of the communist regime in Romania. An important part of Romanian people arouse against this regime, organizing themselves in armed groups of resistance. One of the most important and longevive groups was the armed group from Nucsoara, a village that belonged to the former Muscel County between 1949 and 1958. The group was created by two former officers of the Romanian Royal Army, the Colonel Gheorghe Arsenescu and the lieutenant Toma Arnatoiu. The group was made up of formers officers, techers, priests, students, pupils, peasants, enterprising people and represented a source of anxiety for the communist authorities because of its presence and its activities in which it was involved.Like the other anti-communist groups of resistance, the group from Nucsoara had a tragic end. All the people involved were arrested by the Security and sentenced to many years of prison and sixteen of them were convicted to death and executed in 1959.

ION ŞTEFAN
9 septembrie 2007
RESTITUIRI 3-2007 PITEŞTI



Gruparea «Partizanii libertăţii» [«Haiducii Muscelului»] în acţiune...



Mistificatoarea Sentinţă 107/1959, demonstrând un real dispreţ faţă de adevărata cauză a evenimentelor consemnate, va reproduce episodul sângeros din Muntele Gălăşescu într-o manieră specifică alchimiei minciunii preparate în laboratoarele de tortură ale Securităţii: ***„Pregătind noi asasinate, în cursul anului 1950, banda teroristă a hotărât să se deplaseze pe traseul turistic Sâmbăta–Moldoveanu, în scopul de a întreprinde alte acte de teroare.***

După pregătirile făcute, un grup de terorişti formaţi din Arnăuţoiu Toma, Arnăuţoiu Petre, Marinescu Ioan şi Jubleanu Constantin s-a deplasat în muntele Gălăşescu pentru a pune în aplicare acţiunile pornite, iar un al doilea grup de terorişti format din Jubleanu Titu, Jubleanu Maria şi Plop Maria s-a deplasat în muntele Căpăţâna unde au fixat locul de întâlnire.

La data de 2 septembrie 1950, Arnăuţoiu Toma, Arnăuţoiu Petre, Marinescu Ioan şi Jubleanu Constantin au atacat un grup de 5 turişti, dintre care au

împuşcat mortal patru turişti. Printre victime se afla un organ al securităţii – plut. Ghervase Pais, muncitorul comunist Neniu Dumitru şi ing. Vente Teodor şi Tiron Maria. După ce teroriştii au comis acel asasinat ei au jefuit cadavrele victimelor luându-le actele şi îmbrăcămintea pe care le aveau asupra lor. Şi cu această ocazie teroriştii au acţionat cu mult cinism şi ferocitate. Deşi unul din bărbaţi a ridicat la un moment dat mâinile, a fost totuşi împuşcat, iar victima Tiron Maria care a fost la început rănită şi a cerut să i se lase viaţa, a fost şi ea împuşcată mortal.

După asasinarea şi jefuirea cadavrelor, teroriştii au lăsat la locul crimei o fiţuică scrisă de ei prin care elogiau aceste fapte săvârşite şi ameninţau cu noi asasinate. Apoi cele două grupuri de terorişti s-a întâlnit şi au împărţit bunurile jefuite"… [Dosar 1220/59].

Derularea evenimentului percepută prin prisma partizanilor – posibile victime ale acestei capcane întinse de Securitate – proiectează lumini şi umbre care conturează dramatismul luptei partizanilor din Munţii Făgăraş siliţi să îndure nu numai vicisitudinile vieţii, dar şi vânătoarea continuă întreprinsă cu mijloace dintre cele mai perfide de către Securitate…

Un grup de turişti format din bărbaţi şi femei care se îndreptau dinspre Fereastra Sâmbetei spre Muntele Moldoveanu fusese interceptat, în ziua de 31 august 1950, în jurul orei 13, de Toma Arnăuţoiu şi de ciobanul Nicolae Vasilescu, originar din Domneşti, conducătorul grupului de partizani fiind interesat să constate starea de spirit a populaţiei aflate sub dominaţia comunistă, dar să se informeze şi despre existenţa unor eventuale trupe de Securitate în zona montană.

1950, septembrie 2• În Muntele Gălăşescu, la marginea Căldării Mioarelor, grupul de partizani format din: Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Ion Marinescu şi Constantin Jubleanu în deplasare spre Fundătura Sâmbetei, observă, pe creasta muntelui, cinci persoane venind dinspre cabana Sâmbăta. Presupunând că sunt turişti, grupul de partizani organizează o ambuscadă, cu intenţia de a-i contacta.

Ciobanul Ghiţă Ilie este trimis de către Toma Arnăuţoiu în „cercetare", pentru a cere, chipurile, o ţigară, întrucât, fiind cu oile la păşunat în zona unde se aflau „turiştii", nu putea fi suspectat că-i spionează dacă sunt sau nu înarmaţi. „Cercetaşul" observă că „turiştii" au „un pistol mic şi unul mare", revine la Toma Arnăuţoiu şi-l informează despre acest „amănunt" determinant. Intuind, în urma informaţiei obţinute prin ciobanul Gheorghe Ilie, că ar fi, mai degrabă, o echipă mascată a Securităţii, partizanii iau măsuri de anihilare a oricăror tentative ale „turiştilor" de a-i captura.

Mai ales că acest grup format din patru bărbaţi şi o femeie părea iremediabil „sedus" de magnifica imagine a celui mai înalt vârf al ţării, reparcurgând obsesiv traseul menţionat, pentru ca partizanii, care se aflau într-o misiune de aprovizionare pe Muntele Gălăşescu, să nu sesizeze „obiectivul" real al acestora. Aşadar, la 2 septembrie 1950, comandoul pare să izbutească în manevra perfidă de a-i „anihila" pe partizanii care au ieşit pe poteca de pe creastă, sperând într-o nouă „comunicare" cu „turiştii" montani…

Ocupând poziţii de tragere, Petre Arnăuţoiu, Ion Marinescu şi Constantin Jubleanu – contrariaţi de întârzierea apariţiei „turiştilor" pe care îi semnalaseră – decid să se desfăşoare în lanţ, urcând, astfel, spre pisc, de unde au observat că grupul „servea masa într-o groapă a piscului". Somaţi de Ion V. Marinescu să ridice mâinile, „turiştii" ripostează cu foc de arme automate. Pais Ghervase trage mai multe cartuşe, fără ca să lovească vreunul dintre partizani… Dispunându-se, în teren, pe poziţii diferite: Ion Marinescu– pe pisc, Constantin Jubleanu– la est, Petre Arnăuţoiu– la vest, partizanii deschid un foc

concentrat asupra grupului. Din grup, se desprinde Aurel Bârsan care fuge spre sud-est. Constantin Jubleanu aleargă în urmărirea lui… Toma Arnăuţoiu, observându-l, îl somează. Bârsan se predă şi este legat cu mâinile la spate… Un schimb puternic de focuri care a durat circa 10 minute s-a soldat cu uciderea a trei dintre „turişti" şi rănirea gravă a inginerei Maria Tiron. Pentru a-i curma suferinţele, Ion V. Marinescu a împuşcat-o mortal cu pistolul său Parabelum, deşi ea l-ar fi implorat „să-i lase viaţa"…

Constantin Jubleanu şi Toma Arnăuţoiu apar cu ostatecul Bârsan Aurel, care îi minte că este cizmar din Ileni-Făgăraş, şi, pentru că-l împuşcase pe şeful postului de miliţie din satul său natal, fugise în munţi şi fusese prins, la un bordei din Berivoiu, de către cei patru din grup, pe care îi deconspiră ca fiind oameni ai Securităţii… Povestea părând extrem de convingătoare, Bârsan Aurel a fost eliberat, deşi Ion V. Marinescu insistase ca ostatecul să fie împuşcat, intuind că le ascundea adevărul.

Şi, nu se înşelase !… În «Schiţa privind locul săvârşirii actului terorist de pe muntele Gălăşescu» redactată de Securitate, se precizau gradele militare ale „turiştilor": toţi cei cinci erau plutonieri majori ai Securităţii, lista fiind deschisă chiar de Bârsan Aurel, urmat de: Pais Ghervase, Neniu Dumitru, Venter Teodor, Maria Tiron. Ultimii doi erau ingineri „pare-mi-se din Ministerul Comerţului Exterior", precum menţiona, în «Procesul verbal de interogatoriu din 4 februarie 1959», unul dintre participanţii la acţiunea din Muntele Gălăşescu, Petre Arnăuţoiu, care fusese în posesia actelor de identitate ale „turiştilor". „Turiştii-securişti" erau dotaţi cu armament superior: „două pistoale automate Schmaiser, 28-30 cartuşe, două pistolete Ceska de 7,65, înarmate amândouă şi lipsind şi cartuşe din încărcătoare"– probă indubitabilă pentru partizani asupra caracterului „paşnic" al turismului lor montan. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–336].

Capturând cele patru raniţe încărcate cu alimente şi haine, partizanii merg la stână şi îi informează pe ciobanii Nicolae Vasilescu şi Gheorghe Ilie, despre deznodământul întâlnirii lor cu „turiştii", rugându-i să coboare la Sâmbăta, pentru a afla Securitatea că „persoane necunoscute au atacat un grup de turişti şi i-au împuşcat". [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–343]. Bârsan Aurel, securistul laş ce s-a predat fără să lupte, „cizmarul contrarevoluţionar", va apărea, în calitate de martor al Securităţii, în procesul intentat ciobanilor Gheorghe Ilie şi Nicolae Vasilescu, care au adăpostit şi hrănit, între 29 august şi 3 septembrie 1950, pe partizanii implicaţi în uciderea „turiştilor", proces regizat de Tribunalul Militar din Oraşul Stalin, la 15 martie 1951. De altfel, sentinţa Tribunalului Militar inserează informaţia: „Plut. de sec. Bîrsan Aurel fiind lăsat liber de bandiţi a coborît îndată de pe munte în com. Ucea-Făgăraş aducînd la cunoştinţă telefonic organelor securităţii cele întîmplate".

Actul de acuzare, extrem de abil redactat, menţionează, printre „turişti", doar „un organ al securităţii, plutonierul Ghervase Paiş", ceilalţi fiind, potrivit aceleiaşi surse, „muncitorul comunist Neniu Dumitru, inginerul Vente Teodor şi Tiron Maria".

Tribunalul Militar al Regiunii a II-a subordonat total odiosului regim comunist îi va acuza pe partizani pentru jefuirea cadavrelor de „acte şi de îmbrăcăminte" !… Nici un cuvânt, însă, despre capturarea unor arme care au intrat în „arsenalul" Rezistenţei !… „Nevinovaţii turişti – menţionează memorialistul Alexandru Marinescu – erau înarmaţi până în dinţi !…

Veridicitatea constatării nu poate fi infirmată, întrucât, în însăşi sentinţa pronunţată în cazul Mariei Plop, se consemnează: „Inculpata a primit spre folosinţă un pistol automat capturat cu ocazia atacului de pe muntele Gălăşescu" – indiciu cert că sursa „turistică" de armament a fost apreciabilă, de vreme ce partizanii au oferit un asemenea tip de armă chiar şi unei femei din grup, iar preotul Nicolae Andreescu din Poenărei, potrivit sentinţei,

„a primit de la bandiţi lucruri jefuite ca: ceasuri de mână Doxa, binoclu şi multe alte obiecte" provenind de la atât de dotaţii „turişti" din munţi…

După identificarea victimelor, partizanii ascund o parte dintre obiectele care au aparţinut acestora sub nişte pietre, în Cheile Gălăşescului, ieşind, apoi, prin Fereastra Sâmbetei, spre Urlea. La bordeiul sterparilor din Hârtopul Leaotei, au întâlnit patru-cinci ciobani din Corbşori cu care au luat masa împreună, partizanii povestindu-le despre întâlnirea cu „turiştii" din Muntele Gălăşescu.

Trecând peste Muntele Boureţu, au ajuns în Muntele Căpăţâna, unde erau aşteptaţi de: Titu Jubleanu, Maria Jubleanu şi Maria Plop, cărora le-au relatat pe larg întâlnirea cu securiştii-turişti, deznodământul ei, dându-le fiecăruia obiecte care au aparţinut victimelor confruntării cu Securitatea din Muntele Gălăşescu: lui Titu şi Mariei Jubleanu – câte o pereche de ghete, iar Mariei Plop – obiecte de îmbrăcăminte. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–361].

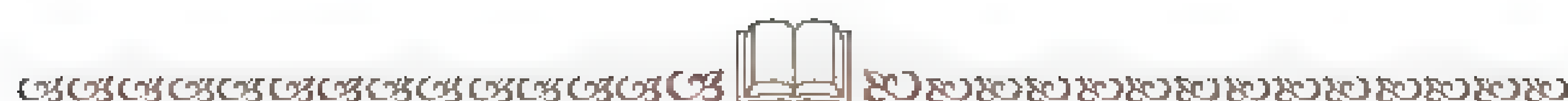
În ziua următoare, au plecat, luând nişte mălai pe care îl depozitaseră la Izvorul Porcului şi, trecând prin munţii: Spinarea, Preotesele, Gruişorul, Zănoaga, Lespezi, Clăbucet, au ajuns la Mârna, unde îl întâlnesc întâmplător pe Ion Doniacu din Nucşoara, care „căuta iarbă pentru oi"… Omul era revoltat pe autorităţi, din cauza înăspririi cotelor şi „se manifesta duşmănos faţă de regimul comunist".

Susţinătorii devotaţi ai partizanilor sunt, şi acum, alături de ei… Nicolae Adămoiu le aduce alimente şi le cumpără, din banii lor, zahăr şi tutun. Ion P. Belu intermediază, prin Elisabeta Rizea şi fiica acesteia, Laurenţia, procurarea unui aparat de radio Braun de la un fervent susţinător al mişcării de rezistenţă, economistul Nicolae Ionescu, originar din Domneşti. [Idem].

TEXTUL A FOST REPRODUS INTEGRAL DIN VOLUMUL
«[redacted]»,
DE GRIGORE CONSTANTINESCU.



TOMA ARNĂUŢOIU | ION MARINESCU | PETRE ARNĂUŢOIU | MARIA PLOP | CONSTANTIN JUBLEANU



Memoria eternă a istoriei:



CRUCEA EROILOR REZISTENȚEI ARMATE ANTICOMUNISTE DIN MUNȚII FĂGĂRAȘ

-articolul va fi reluat integral în revistă până la realizarea monumentului memorial-

Conştientizând adevărul rostit de către marele istoric Nicolae Iorga: „Neamul românesc devine etern prin cultul eroilor", Colegiul organizator al primei întâlniri din anul 2004 a fiilor satului desfăşurate sub genericul «Poenărei – străbuna vatră natală» şi-a propus ca obiectiv prioritar ridicarea unei imense cruci închinate eroilor Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, pe Dealul Toaca, vârful cel mai înalt de pe golul Poenăreilor, cu vizibilitate maximă în zonă, în apropierea locului unde au fost prinşi, prin trădare, ultimii partizani ai Grupării «Haiducii Muscelului» care au luptat pentru libertate şi pentru înlăturarea dictaturii comuniste din România, pentru ca, în memoria colectivă a românilor, amintirea lor şi a susţinătorilor lor martirizaţi în anchetele Securităţii să dăinuiască în veci. S-a ales, ca loc de amplasament al crucii, zona „Lacul Roşu", mai precis, vârful acesteia, la circa 200 m vest de bordei, acolo unde partizanii efectuau observaţii permanente asupra mişcărilor de trupe, întrucât spaţiul precizat permitea o perfectă vizibilitate spre drumul judeţean Piscani-Domneşti-Nucşoara şi drumul naţional Curtea de Argeş-Domneşti-Câmpulung Muscel, rute utilizate frecvent de Armată şi de Securitate, prin Valea Râului Doamnei, către Munţii Făgăraş.

Dificultatea transportării unei imense cruci de lemn, înalte de circa 15-20 m, la locul amplasamentului acesteia a constituit o preocupare a proiectantului, ing. Constantin Samoilă, care ar fi preferat un metal de construcţie uşor, eventual, aluminiu, material ce permitea transportarea şi asamblarea pieselor constituente pe locul fixat. Impedimentul procurării acestui material extrem de scump l-a determinat pe proiectant să renunţe la ideea sa, deşi rezistenţa aluminiului în timp şi strălucirea sa reprezentau două argumente pro incontestabile. Pentru ca monumentul în formă de cruce să fie vizibil pe o arie extinsă, s-a procedat la „îngemănarea unor cruci" care, privite dinspre sud, est, sau vest să nu ofere imaginea unei simple coloane verticale, ci imaginea perfectă a unei cruci de formă latină. Definitivarea ansamblului a implicat, astfel, efectuarea unor studii de perspectivă în spaţiu rezolvate cu succes de către proiectant.

Din păcate, acest generos proiect nu s-a putut realiza până în prezent, din diverse cauze obiective, invocându-se, printre altele, costurile unei asemenea operaţiuni de amploare, imposibil de a fi asigurate de un sat a cărui populaţie gravitează în jurul a o sută de locuitori permanenţi. Într-o asemenea situaţie insurmontabilă, consider că o soluţie viabilă ar fi preluarea unui model adoptat cândva de edilii Braşovului care au marcat vizibil cu brazi plantaţi numele oraşului lor într-o zonă defrişată.

Imaginea unei cruci uriaşe realizate prin plantarea, sub această formă, a unor brazi pe pajiştea în declivitate accentuată a poienei de la Lacul Roşu, vizibilă de la circa 15 km, din teritoriul comunei Pietroşani şi de pe şoseaua naţională dintre Câmpulung-Muscel şi Curtea de Argeş ar reprezenta o modalitate accesibilă sub raport financiar de a marca locul ultimului adăpost al ultimilor partizani din Gruparea «Haiducii Muscelului». O cruce a partizanilor vizibilă de

la mare distanţă ar constitui un reper sacru al eroismului lor perpetuând, în zonă, ideea că ei şi susţinătorii lor au murit pentru libertate în lupta împotriva comunismului.

Sper ca viitoarele întâlniri ale fiilor satului Poenărei să se desfăşoare lângă acest obiectiv memorial de rezonanţă naţională, în cadrul feeric al naturii de la Lacul Roşu. Ar fi o întâlnire mult mai motivată, întrucât, prin acest însemn al credinţei strămoşeşti, s-ar întipări, în minţile generaţiilor prezente şi viitoare din zonă şi nu numai, uriaşul tribut de sânge dat de neînfricaţii fii ai satului Poenărei căzuţi în lupta pentru reîntronarea libertăţilor democratice în România. Pentru a se conferi monumentului memorial individualitate, textele inscripţionate pe plăci metalice fixate pe un mic obelisc de beton vor cuprinde referiri sumare la rolul mişcării de rezistenţă anticomunistă în istoria României:

Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş – organizată şi coordonată de către colonelul Gheorghe Arsenescu din Marele stat major al armatei regale române – se situează, prin intensitatea operaţiunilor organizate, prin durata considerabilă a activităţii grupului de partizani [1948-1958] şi prin aria geografică în care au acţionat membrii săi, între manifestările antitotalitariste de amploare din România. Rezistenţa armată anticomunistă a fost un fenomen spontan, având ca ţel comun acela de a nu se supune consecinţelor comunizării României. Formaţiunile de partizani nu reprezentau o ameninţare majoră pentru puterea comunistă, deşi atâta vreme cât rămâneau în libertate subminau pretenţia regimului de a deţine controlul deplin al ţării. Formaţiunea care a supravieţuit cel mai mult a fost cea a «Haiducilor Muscelului».

În această luptă inegală împotriva regimului de teroare comunist, satul Poenărei – care a fost ultimul adăpost al partizanilor din gruparea «Haiducii Muscelului» – a dat un uriaş tribut de sânge.

Au fost **condamnaţi la moarte** şi seceraţi de gloanţele regimului comunist, la Închisoarea Jilava, în crunta noapte de 18/19 iulie 1959:

† **ANDREESCU N. NICOLAE** [n. 20 februarie 1918] – preot;
† **CONSTANTINESCU GH. IOAN** [n. 19 octombrie 1906] – preot;
† **POPESCU GH. GHEORGHE** [n. 12 aprilie 1902] – învăţător;
† **SORESCU I. NICOLAE** [n. 23 iulie 1900] – agricultor.

Au fost **condamnaţi la ani grei de detenţie** vrednicii de pomenire luptători pentru libertate din Poenărei:

† **ANDREESCU N. MARIA** [n. 28 ianuarie 1923] – soţia preotului Nicolae Andreescu; 15 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **CONSTANTINESCU GR. JUSTINA** [n. 12 aprilie 1912] – soţia preotului Ioan Constantinescu; 15 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **CONSTANTINESCU-PREDUŢ I. IULIANA** [n. 16 iunie 1929] – profesoară, fiica preotului Ioan şi a Justinei Constantinescu; 12 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii. Arestată, deşi era gravidă în luna a şaptea, a născut, în Închisoarea Văcăreşti, o fetiţă: Justina-Libertatea, la 18 septembrie 1958;

† **DIACONU I. IOAN** [n. 10 noiembrie 1925] – agricultor; 15 ani închisoare corecţională;

† **ILIESCU N. NICOLAE** [n. 2 septembrie 1912] – agricultor; 18 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **NĂSTASE GR. ECATERINA** [n. 24 martie 1901] – casnică; 12 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **POPESCU GH. GHEORGHE** [n. 10 martie 1931] – student, fiul învăţătorului Gheorghe şi al Mariei Popescu; 8 ani închisoare corecţională;

† **POPESCU GR. MARIA** [n. 15 iulie 1908] – soţia învăţătorului Gheorghe Popescu; 8 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **SORESCU GR. MARIA** [n. 15 iulie 1905] – soţia baciului Nicolae Sorescu; 3 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii;

† **SORESCU N. GHEORGHE** [n. 2 august 1925] – fiul baciului Nicolae şi al Mariei Sorescu, agricultor; 7 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii.

† **DEACONU GR. ION** [n.1925] arestat din eroare, datorită asemănării de nume cu Diaconu I. Ioan, şi care, la numai o lună de la eliberare, a decedat, din cauza regimului de teroare din cursul interogatoriilor de la Securitate.

– **MARINESCU V. ALEXANDRU** [n. 17 septembrie 1929], bacalaureat; condamnat la 20 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii.

Jertfindu-vă sub steagul sfânt
al patriei, prin timp, durate,
aţi semănat acest pământ
cu dor nestins de libertate !

Pe o altă placă, va fi inscripţionat textul:

Bordeiul de la Râpile cu Brazi – situat la circa 200 m est – a fost, timp de şase ani [1952-1958], ultimul adăpost al partizanilor: **PETRE ARNĂUŢOIU, TOMA ARNĂUŢOIU, CONSTANTIN JUBLEANU, MARIA PLOP** şi al fiicei acesteia, **Ioana-Raluca**, născută în bordei.

GRIGORE CONSTANTINESCU



COORDONATE EXISTENȚIALE



Descrierea interioarelor țărănești tradiționale din Poenărei aparține integral Justinei preot Ioan Constantinescu, care, în 1977, la rugămintea mea, răspundea întrebărilor formulate în ghidul elaborat pe această temă de Institutul de cercetări etnografice și dialectologice din București, mărturisind că un ghid asemănător utilizase etnosociologul Henri H. Stahl, în cursul cercetărilor efectuate de către echipele studențești în anii 1934-1936, în Poenărei:

„Casa tipică tradițională din satul nostru avea două încăperi: tinda sau iatacul și odaia bună. Uneori, din tindă, se separa un spațiu – celarul – care reprezenta cămara cu alimente. Celarul se atașa, în unele cazuri, în spatele casei. De regulă, însă, pentru celar, se tăia tinda în două. Înaintea apariției celarului, proviziile alimentare se țineau în odaia bună: putini cu caș, burduful de brânză, butoiul cu țuică, putina cu miere, tronul cu mălai etc. După ce suprafața construită a fost extinsă, rezervele de produse alimentare au fost depozitate în celar.

Tinda sau iatacul era o încăpere mică, prin care se asigura accesul din exterior spre odaia bună. Tinda îndeplinea funcții variate: era odaia de dormit a membrilor familiei, de gătit mâncare, de locuit în majoritatea timpului. În tindă, se afla vatra cu coș construită din cărămidă sau din lespezi aduse din Valea Morii – un mic afluent al Râului Doamnei. La colțul coșului, se înălța un par pe care era prinsă cujba prevăzută cu crestături, unde se agăța tuciul de mămăligă, în care se gătea mâncarea. Ca să nu se răcească mâncarea, se lăsa la foc mic, pe o crestătură a cujbei mai îndepărtată de foc.

Pe vatră, lângă foc, se înșiruiau oalele nesmălțuite de pământ, în care se fierbea mâncarea. După ce se fierbea mâncarea, se acopereau oalele cu foi de dovleac sau de varză, se îmbăierau cu ață de cânepă (cuvântul „baieră” vine de la băierile iei cu care se încheie gulerul). Femeile duceau mâncarea la câmp, într-o traistă: mămăliga o puneau

într-un şervet curat de cânepă, două-trei străchini, aţa de tăiat mămăliga, linguri de lemn, ardei şi sare, iar, în mâini, ţineau două-trei oale îmbăierate.

Delimitată cu câte două scânduri fixate în ţăruşi, vatra se umplea cu pământ; peste pământ, punându-se lespezi de piatră. Deasupra focului, se aşezau pirostriile de fier. Pe poliţele de lemn ale focului, se găseau: cutia cu chibrituri, o lumânare, solniţă de pământ sau de lemn, cuţite de lemn şi de fier, linguri, câte un ardei iute, mestecarul (făcăleţul) şi frecuşul de brad cu coarne pentru urzici şi fasole.

Vatra era aşezată în colţul opus intrării. Patul era construit din patru ţăruşi prinşi în şipci, peste care se puneau blăni de brad sau de fag. O ţolică de lână învărgată acoperea blănile patului. Pentru învelit, se foloseau ţoale de lână făcute în război, perne ţesute în război şi umplute cu fân sau cu muşchi uscat din pădure.

Ziua, ţolica de învălit se strângea la capul patului, iar, peste ea, se aşezau pernele (se „întomnea" ţoala). Pe peretele de răsărit, era bătută în cui o icoană de lemn, care se îmbrăca cu un şervet învărgat, ţesut în casă.

Masa rotundă, mică, cu trei picioare se dădea, ziua, afară, pe prispă. Scăunelele cu trei picioare erau cumpărate de la rudarii din satul Slatina-Nucşoara. Pe jos, era pământ bătut bine cu maiul, pentru a fi regularizat.

Pe lângă vatră, se păstra copaia cu mălai şi lopăţica, pe o laviţă, unde se aşeza doniţa de lemn cu capac pirogravat – adusă, în carele lor, de moţii din Munţii Apuseni. Pe pereţi, se agăţau de cuie: veşca pentru caşcaval, săculeţul de caş, cheagul de miel. Pe pământ, erau răzimate, de perete, crăpătoare de diferite dimensiuni.

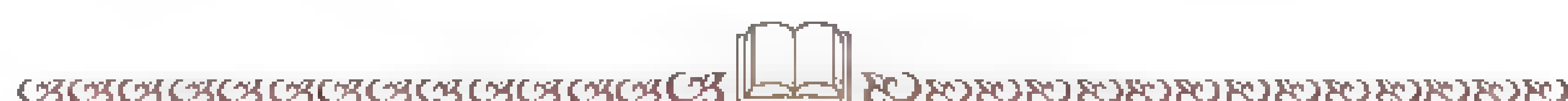
Femeia dormea cu copiii în pat; bărbatul se culca pe jos, pe o cojoacă de oaie.

Odaia bună n-avea, de obicei, sobă. Paturile erau în furci, ca şi în tindă, cu parii băgaţi în pământ. Peste blănile de brad sau fag, se punea direct o ţolică (fără saltea !), precum şi fultuce de pernă alese în război, decorate, mai ales, cu răţuşte şi cu cai; în ele, se băga otavă. În dreptul patului, pe perete, se punea o scoarţă sau o zăvastră învărgată – un macat format din două foi. Deasupra zăvestrei, se aşezau şervete, uneori, netăiate mergând coroană de jur împrejurul pereţilor.

La răsărit, se punea, înainte de amenajarea în detaliu a interiorului, o icoană cu şervet, întrucât icoana era considerată păzitor al bunăstării şi sănătăţii proprietarilor casei. Ca mobilier, erau scaune mici – taburele pătrate – cu patru picioare. Lada de zestre se punea pe pat, la capătul acestuia; peste ea, se aşezau: ţoale, plocade, trăişti, dimie de zeghi şi de cioareci, ţesute în casă, valuri cu lână (caiere mari) până în tavan. De o grindă a tavanului, se agăţa, cu un cârlig, slănina. Pe pereţi, erau policioare, pe care se puneau străchini şi linguri, câte o farfurie sau căni de marmură. Pe cârlige, într-un colţ, atârnau fuioare de cânepă. Într-alt colţ, se afla un dulap rudăresc, în care se ţinea încălţămintea bună. După uşă, pe un cuier de fier, se agăţau haine. La ferestre, erau perdele cu modele sărite – „muscă" (alese cu roşu pe alb), prinse, în cuie, cu sfoară.

Interioarele ţărăneşti din Poenărei se remarcă, aşadar, prin prezenţa unor piese de decor caracteristice: chilimuri, plocade, perdele, şervete etc.

Chilimurile au, în câmpul central, o amplă compoziţie ornamentală de formă geometrică şi sunt delimitate de contururi precise. Plocadele realizate prin prelucrarea la vâltoare, piuă şi dârstă a unor ţesături rare din fire de lână toarse gros de către femeile din sat se integrează armonios în ansamblul pictural al interioarelor tradiţionale din Poenărei. În organizarea vechilor interioare ţărăneşti, şervetele „în şir ţinut" fixate deasupra chilimurilor accentuau compoziţia plastică a ansamblului ornamental.





Condiţiile climatice

Una dintre cele mai importante aspecte pentru producţia de fructe este temperatura. Majoritatea pomilor fructiferi necesită 150 zile pe an fără temperaturi de sub 0 grade.

Condiţii de sol

Înainte de cumpărarea unui pom fructifer, alege cu grijă terenul. Pomii fructiferi se dezvoltă cel mai bine în plin soare şi condiţii bune de sol. Solul ideal este: fără excese de umiditate, fertil, puţin acid, şi cel puţin 2 m de adânc (până la rocă).

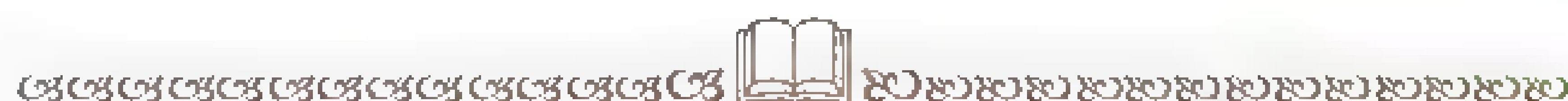
Condiţii privind plantatul şi materialul săditor

Întotdeauna, plantaţi pomi din soiuri certificate. Pomii fructiferi de doi ani sunt sub formă de vargă cu lăstari anticipaţi. Pomii de obicei sunt livraţi fără sol în jurul rădăcinii. Aceste rădăcini trebuie menţinute umede şi ferite de temperaturi extreme. Cu cât sunt plantaţi mai repede după cumpărare, cu atât starea rădăcinilor este mai bună. Dacă nu se pot planta imediat, aceştia trebuie ţinuţi în zone umbroase. Pomii pot fi aşezaţi împreună în această locaţie temporară. Pentru plantarea pomilor cu rădăcini fără pământ, trebuie săpată o groapă destul de largă astfel încât rădăcinile să nu fie îndoite sau întoarse. Marginile gropii trebuie să fie tari şi nu alunecoase. Umpleţi gropa cu apă şi aşteptaţi să se scurgă în pământ. Dacă apa nu se scurge în câteva ore, trebuie găsită o altă locaţie cu un drenaj mai bun.

Condiţii privind fertilitatea solului

Solul trebuie să conţină toate elementele necesare pentru creşterea pomilor fructiferi. Creşterea pomilor vă spune care din aceste elemente este în deficit. Azotul este îngrăşământul chimic cel mai necesar. Un pom care are carenţe în azot are frunzele de un verde deschis spre galben şi o creştere lentă. Când trunchiul unui pom creşte mai puţin de 20 cm pe an, este nevoie de o fertilizare cu nitrogen. Pentru a nu arde pomul, aplicaţi îngrăşământul chimic la o distanţă minimă de 20 cm de trunchi. Puteţi aplica îngrăşământul chimic oricând, începând cu sfârşitul toamnei până la începutul primăverii.

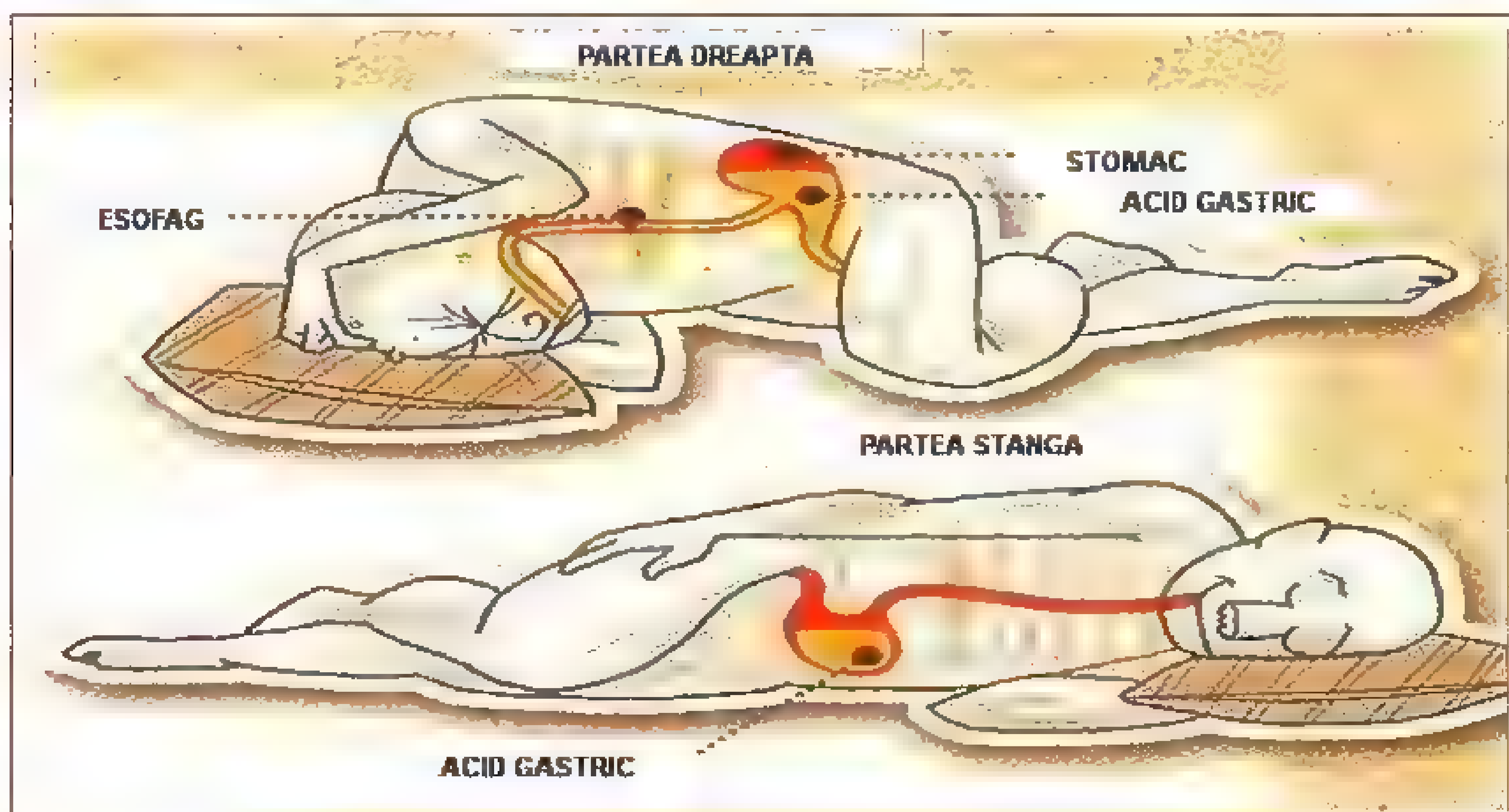
Gazeta de agricultură



SFATURI MEDICALE

Dormitul pe partea stângă
– cea mai bună alegere pentru sănătate –

Cei mai mulţi oameni nu sunt conştienţi de faptul că poziţia lor de dormit poate avea un impact considerabil asupra sănătăţii proprii. Plecând de la o mai bună circulaţie a sângelui până la buna digestie, această metodă de dormit datează din cele mai vechi timpuri, atunci când călugării practicau acest stil de dormit pentru o lungă perioadă de timp, cu scopul de a stimula digestia, mai ales după servirea meselor. O altă dovadă pentru această teorie se regăseşte în medicina ayurveda, cea mai veche medicină orientală, şi aceasta, la rândul ei, sugerând că dormitul pe partea stângă este cea mai indicată alegere în cazul în care se doreşte o sănătate de fier !

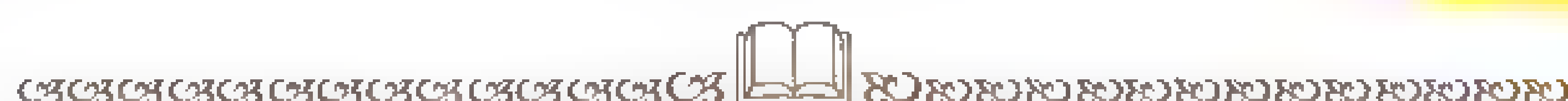


Efectele benefice ale acestui stil de dormit:

- facilitează drenajul limfatic;
- uşurează munca inimii de a pompa sângele;
- îmbunătăţeşte considerabil digestia;
- stimulează funcţia splinei;
- îmbunătăţeşte circulaţia sângelui în tot corpul;
- stimulează funcţiile ficatului şi bilei;
- oferă corpului o mai bună relaxare şi odihnă.

Puteţi încerca, chiar de acum, dormitul pe partea stângă şi vă asigur că nu veţi regreta. Împărtăşiţi acest mic secret familiei sau prietenilor, pentru a vă bucura cu toţii de beneficiile lui !

Cristian Iacov





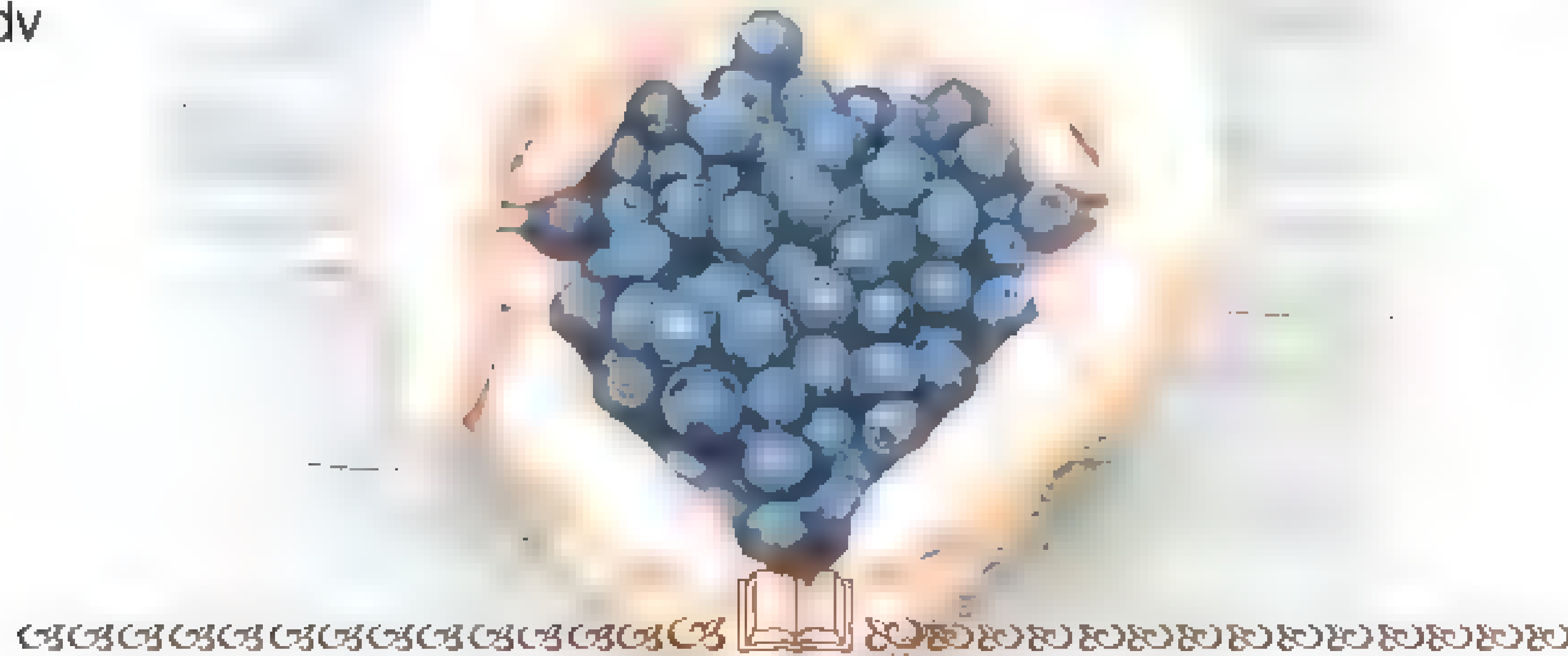
Afinele
un remediu natural pentru multe boli

Aceste mici cadouri exotice ale naturii sunt extrem de utile, datorită proprietăţilor lor puternice antioxidante şi multivitaminelor conţinute.

Ele micşorează nivelul de colesterol în sânge, reducând riscul de boli de inimă şi diabet.

Afinele îmbunătăţesc, în acelaşi timp, controlul glucozei şi sensibilitatea la insulină şi reduc riscul de boli de inimă şi diabet. Dar asta nu e tot: Afinele acţionează ca un antibiotic – substanţele pe care le conţin blochează dezvoltarea bacteriilor şi atenuează astfel, infecţiile. Afinele ca un instrument pentru sănătate şi tinereţe – acestea conţin vitamina C si E, seleniu, zinc, cupru şi fosfor, care sunt componente cheie pentru a rămâne tineri şi sănătoşi mai mult timp. Afinele ajută la reducerea depozitelor de grăsime la nivelul abdomenului.

Afinele menţin inima sănătoasă – concentraţia mare de fibre şi antioxidanţi ajută la reglarea colesterolului rău, ceea ce le face un aliment ideal pentru o inimă sănătoasă. Afinele luptă împotriva constipaţiei – o mână de afine în fiecare dimineaţă la micul dejun îmbunătăţeşte funcţia stomacului. Conţinutul ridicat de fibre şi vitamine, sodiu, cupru şi fructoză îmbunătăţeşte digestia şi vă face să vă simţiţi proaspeţi pe tot parcursul zilei. Afinele luptă împotriva cancerului – consumul de afine este recomandat pentru pacienţii cu cancer, din cauza conţinutului lor total de nutritive şi substanţe antioxidante care pot preveni apariţia lui sau acţionează pentru a bloca celulele canceroase. Toate aceste calităţi ale afinelor pot să vă ofere sănătate ăi tinereţe. Deci nu le subestimaţi. Puterea lor este cu adevărat miraculoasă şi pot ţine cu siguranţă bolile departe de dv



PENTRU INFORMAREA DUMNEAVOASTRĂ

REŢETA NEMURIRII A FOST DESCOPERITĂ !

Specialişti din întreaga lume au cercetat zeci de ani fiecare părticică a vieţii noastre şi au ajuns la concluzia ca nu doar „genele bune" ne ţin sănătoşi până la 100 de ani, ci şi câteva alte mici obiceiuri. Află care sunt acestea !

☼ Mănâncă mai multă coajă de pâine ! Ea conţine de până la opt ori mai multă lizină, antioxidant care luptă împotriva cancerului, decât miezul.

☼ Fă sport cu greutăţi. Universitatea Michigan a demonstrat că bărbaţii care fac antrenament de forţă regulat şi-au scăzut cu opt puncte presiunea diastolică. Îndeajuns pentru a reduce cu 40% riscul de atac cerebral şi cu 15% pe cel de infarct !

☼ Liber la ulei de măsline şi oţet. Pune în salată sau în mâncare oricât vrei ! Cu ajutorul lor, vei reduce riscul de cancer, îmbătrânirea prematură, obezitatea şi diabetul.

☼ Ia un supliment de magneziu zilnic. Vei fi cu 40% mai puţin predispus la deces produs de orice fel de afecţiune fizică.

☼ Bea opt pahare de apă pe zi, spun cei de la Universitatea Loma Linda. Specialiştii au descoperit ca „băutorii de apă" sunt cu 55% mai puţin predispuşi îmbolnăvirilor de orice natură.

☼ Mănâncă zilnic un grepfruit roşu şi, pe cât de des posibil, fructe de pădure. Aminoacizii şi antioxidanţii din ele te vor ajuta să previi cancerul şi bolile mentale.

☼ Râzi mai mult. Alege o comedie, în locul unui film de acţiune sau horror, deoarece o oră de râs îţi relaxează corpul şi mintea îndeajuns încât să se regenereze după atacurile de stres.

☼ Căsătoreşte-te. Contrar multora care văd viaţa de familie un iad, specialiştii au demonstrat că persoanele căsătorite au o rată de deces mult mai apropiată de parametrii normali, decât cei care au ales burlăcia. Prin urmare, datorită confortului psihic şi protecţiei partenerului de viaţă, căsătoriţii trăiesc mai mult.

☼ Nu mai duce boala pe picioare. Cei care îşi pun sănătatea pe locul doi şi nu se menajează în perioada cronică a unei răceli sau altei boli sunt de doua ori mai predispuşi la atacuri de cord fatale şi la complicaţii serioase ale afecţiunilor. Dacă eşti răcit, rămâi in pat !

☼ Savurează două ceşti de cafea pe zi, dacă vrei să previi cu până la 55% apariţia infarctului sau a bolilor cardiovasculare.

☼ Stinge focul din stomac. Dacă suferi des de usturimi în piept, mergi la medic şi tratează-te. Aceste arsuri slăbesc puterea inimii, spun specialiştii de la International Journal of Cardiology.

☼ Parfumează-ţi dormitorul cu iasomie sau trandafir, pentru a avea un somn liniştit. Cei care nu se odihnesc corespunzător sunt mult mai predispuşi bolilor de inimă, mentale şi diabet.

☼ Nu sări de trei pahare de alcool pe zi. Experţii de la Harvard spun că aceasta este reţeta ideală pentru o sănătate curată.

☼ Mănâncă cinci porţii de legume şi fructe pe zi. Sănătatea ta va fi intactă chiar şi la vârsta de 100 de ani

☼ Fii relaxat. Oamenii stresaţi trăiesc cu 20 de ani mai puţin decât un om cu o stare psihică normală. Dacă adăugăm şi fumatul la această formula ne putem explica de ce foarte mulţi oameni suferă decese premature.

☼ Nu te mai stresa la muncă. 70% dintre sinucigaşi au ales să-şi ia viaţa din cauza stresului de la serviciu. Alege să fii calm şi să nu iei problemele de lucru acasă. Astfel te vei feri de multe boli mentale.

☼ Mănâncă ciocolată neagră, chiar dacă eşti la regim. Nu va avea efect negativ asupra dietei tale, iar partea bună este că patru grame de cacao sporesc eficacitatea inimii cu 33%.

☼ Bea ceai de mentă. Conţine antioxidanţi puternici care reduc cu 60% inflamaţiile organelor şi previn apariţia diabetului.

☼ O oră de somn la prânz face minuni pentru trup şi suflet. Efectul lui este imediat, iar remediu pentru boli sau afecţiuni mai bun decât somnul nu există.

Griji în viață:

În viață, sunt doar două lucruri pentru care trebuie să-ți faci griji: dacă ești sănătos sau bolnav.

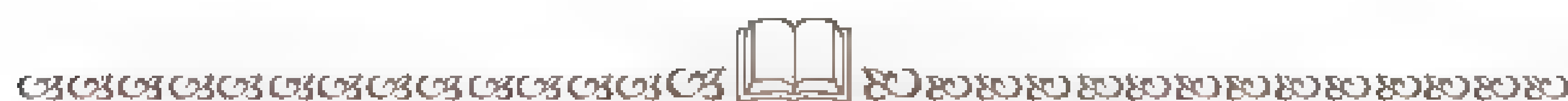
Dacă ești sănătos, n-ai de ce să-ți faci griji.

Dar dacă ești bolnav, sunt doar două lucruri pentru care trebuie să-ți faci griji: dacă te faci bine sau dacă mori.

Dacă te faci bine, n-ai de ce să-ți faci griji. Dacă mori, sunt doar două lucruri pentru care trebuie să-ți faci griji: dacă mergi în Rai sau în Iad.

Dacă mergi în Rai, n-ai de ce să-ți faci griji.

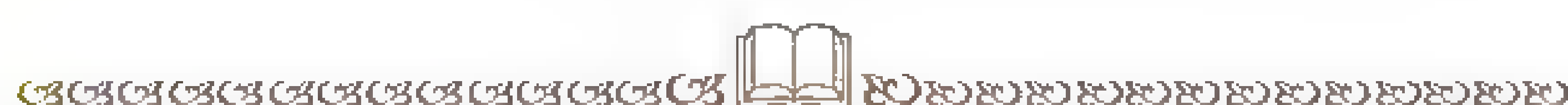
Dacă mergi în Iad... o să fii așa de ocupat în a da mâna cu toți prietenii tăi, că n-o să ai vreme să-ți faci griji !...



PENTRU MINTEA DUMNEAVOASTRĂ

MAXIME DESPRE INTELIGENȚĂ

- – Inteligenţa este principiul ordinii lumii. [P. de Senancour]
- – Inteligenţa este aroganţă educată. [Aristotel]
- – Inteligenţa înseamnă adaptare. [Marin Preda]
- – Inteligenţa este abilitatea de a te adapta la schimbare. [Stephen Hawking]
- – Inteligenţa este putinţa de a vedea şi reproduce obiectiv cele ce există şi se întamplă. [Mihai Eminescu]
- – Un test de inteligenţă îi arată unui om ce deştept ar fi fost dacă nu l-ar fi dat. [Laurence J. Peter]
- – Inteligenţa e un mijloc de adaptare la mediu al instinctului de conservare. [Camil Petrescu]
- – Inteligenţa este arta de a înveşmânta raţiunea. [Denis Diderot]
- – Inteligenţa este de aceea permanentă punere sub întrebare a proiectului propriu. [Gabriel Liiceanu]
- – Există în limba română o diferenţă între inteligenţă şi deşteptăciune. Eu îi ador pe cei inteligenţi, însă îi detest pe deştepţi: căci ei sunt giruete. [Constantin Brâncuşi]
- – Un om inteligent este acel care ştie să fie atât de inteligent încât să poată contacta oameni mai inteligenţi decât el. [John F. Kennedy]
- – Omul îşi pierde inteligenţa la nervi. [Dalai Lama]
- – Omul inteligent judecă cele noi după cele vechi. [Sofocle]
- – Eficienţa este lene inteligentă. [David Dunham]
- – Scepticismul este caria inteligenţei. [Victor Hugo]
- – Fanatismul strică chiar şi celei mai bogate inteligenţe. [Lucian Blaga]
- – Inteligenţa fără ambiţie este ca o pasăre fără aripi. [Salvador Dali]
- – Dumnezeu, între altele, ne-a poruncit să fim inteligenţi. [Nicolae Steinhardt]
- – Prejudecăţile sunt cârjele inteligenţei. [Andre Gide]
- – Catastrofele îndeamnă la filosofie pe oamenii tari şi inteligenţi. [Balzac]
- – E mai greu să-l convingi pe un om că e prost decât să-l minţi că e deştept. [D'Ormesson]
- – Un om deştept poate să înveţe şi de la un prost. Invers e mai greu. [Francois Rabelais]
- – Între caracter şi inteligenţă n-ar trebui să existe alegere. [Mihai Eminescu]



Umor

☼ Umorul ?... E un cocktail de revoltă și disperare.☼

[Grigore Moisil]



–Bă, tu ce zici care boală e mai gravă: Parkinson sau Alzheimer ?
–Io zic că e mai bine să ai Parkinson.
–Cum așa ?
–Mai bine să verși o jumătate de pahar când îl duci la gură, decât să uiți unde ai pus sticla !...



Săptămâna trecută, am pierdut un prieten și un partener de băutură de toată isprava.
Săracul și-a prins degetul într-o verighetă...



–Eu când beau, capăt atâta curaj, încât nu mi-e frică de nimeni !
–Nici măcar de nevastă-ta ?
–Încă nu am băut niciodată atât de mult !...



Soția, nervoasă, îi deschide ușa soțului, care trăznea de la o poștă a alcool:
–Presupun, urlă ea, că ai un motiv foarte serios să vii acasă la 6 dimineața !
–Da, am, răspunde soțul, micul dejun !



După ce lovește un pieton, mașina își continuă drumul încă vreo 10 metri.
Șoferul scoate capul pe fereastră și țipă:
–Fii, bă, atent !!!
Pietonul se ridică repede, speriat, împleticindu-se și întreabă:
–De ce ? Dai înapoi ?



Ploua torenţial... Un beţiv se împiedică şi cade într-o băltoacă.
Cineva vrea să-l ridice, dar el protestează:
–Lăsaţi-mă ! Eu ştiu să înot ! Salvaţi mai întâi femeile şi copiii !...

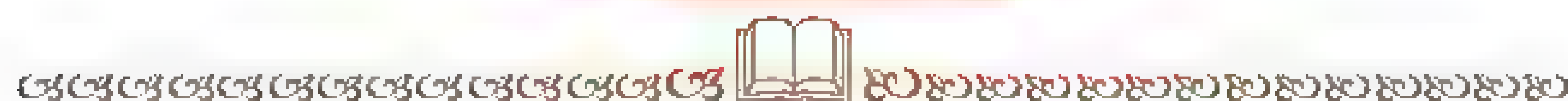


Un polițist își făcea rondul, când aude un bețiv cântând: –Lume, lume, soro, lume...
Polițaiul zice:
–Băi, nu mai cânta cântece de-astea, cântă și tu un cântec patriotic !...
–Bine, dom'le ! Trei culori cunosc pe lume, lume, soro, lume...



Un bețiv mergea pe stradă. La un moment dat, se oprește în fața unei pancarde publicitare...
Se uită, se uită... Ceva îl nedumerea foarte tare:
–La viața mea, beți criță am văzut, beți morți am văzut, dar beți pepsi niciodată !

[Florentin Smarandache]



EVENIMENTE DIN ACTUALITATE

MANIFESTAREA CULTURAL-ARTISTICĂ «POENĂREI – STRĂBUNA VATRĂ NATALĂ»

ediţia a XIII-a

PRIMĂRIA COMUNEI CORBI

[illegible]

ÎNTÂLNIREA FIILOR SATULUI POENĂREI

ÎN CENTRUL SATULUI POENĂREI, COMUNA CORBI, JUDEŢUL ARGEŞ,
SÂMBĂTĂ, 20 AUGUST 2016, ORA 11

PROGRAM:

SLUJBĂ RELIGIOASĂ PENTRU EROII SATULUI POENĂREI
VIZITAREA MUZEULUI SATULUI POENĂREI
PARADA [illegible] CÂNTECULUI ŞI DANSULUI POPULAR LOCAL
PROGRAM AR[illegible] PREZENTAT DE ANSAMBLURI FOLCLORICE ŞI DE [illegible] POPULARE
MASĂ TRAD[illegible]

PRIMAR, VIRGIL BACIU

Argeşul

SĂRBĂTOARE LA POENĂREI

– sâmbătă, 20 august 2016 –

Vă invităm, sâmbătă, 20 august 2016, la **Întâlnirea fiilor satului Poenărei**. Sat de interfluviu, cu altitudinea maximă de 895 m, atestat documentar iniţial la 10 noiembrie 1528, Poenăreiul reprezintă o „oază de autohtonism muntenesc", într-un context etnografic influenţat considerabil de particularităţile etnoculturale şi lingvistice ale unei populaţii majoritare originare din Transilvania stabilite, în perioada medievală, pe teritoriul localităţilor limitrofe.

Aşezare străveche de moşneni, ale căror ocupaţii principale le-au constituit pomicultura şi creşterea animalelor, satul martir Poenărei a fost un bastion important al Rezistenţei armate anticomuniste din sudul Munţilor Făgăraş, ultimii luptători din gruparea „Haiducii Muscelului" adăpostindu-se, în perioada 1952-1958, în bordeiul de la Râpile cu Brazi. Tributul de sânge şi de suferinţă dat de către unii dintre cei mai demni fii ai satului în lupta lor pentru libertate a fost imens: au fost executaţi la Închisoarea Jilava, în noaptea de 18/19 iulie 1959, preoţii Nicolae Andreescu şi Ioan Constantinescu, învăţătorul Gheorghe Popescu şi baciul Nicolae Sorescu, iar alţi 12 poenăreni arestaţi au fost condamnaţi la ani grei de detenţie, de către regimul totalitar comunist.

Întâlnirea fiilor satului din 20 august 2016 constituie un prilej de rememorare a jertfei lor, dar şi a celor 39 de ostaşi căzuţi în războaiele pentru apărarea libertăţii naţionale a poporului român. Pe monumentul eroilor din sat, sunt încrustate versurile închinate tuturor acestora: „Jertfindu-vă sub steagul sfânt / al Patriei, prin timp, durate, / aţi semănat acest pământ / cu dor nestins de libertate !"

Manifestarea cultural-artistică aflată la cea de-a XIII-a ediţie include, de asemenea, festivitatea de redeschidere oficială, într-un spaţiu corespunzător, a Muzeului satului Poenărei, participanţii putând viziona panourile expuse cu secvenţe fundamentale de istorie locală, dar şi operele artistice (icoane pe sticlă şi metaloplastie) dăruite satului său natal de către talentatul artist plastic, ing. Constantin Samoilă.

Caracterul complex al manifestării cultural-artistice organizate de către un comitet de iniţiativă coordonat de primarul comunei Corbi, domnul Virgil Baciu, distins fiu al satului Poenărei, este conferit, mai ales, de redactarea revistei monografice anuale „Poenărei, străbuna vatră natală" nr. 12/2016 care, din motive strict financiare, nu a putut apărea în format tipărit, dar care a fost postată pe Google, putând fi accesată prin: calameo.3408974, apoi, Calameo.My publications de către fiii nativi şi de cei „adoptivi" ai satului.

Conform „tradiţiei", sărbătoarea fiilor satului Poenărei la care sunteţi aşteptaţi nu a omis din programul său: o paradă a portului popular, muzică populară, dansuri populare, o masă câmpenească şi focul de tabără – argumente consistente pentru a vă determina să daţi curs invitaţiei organizatorilor.

Grigore CONSTANTINESCU



ARGEȘ EXPRES

ÎNTÂLNIREA FIILOR SATULUI POENĂREI

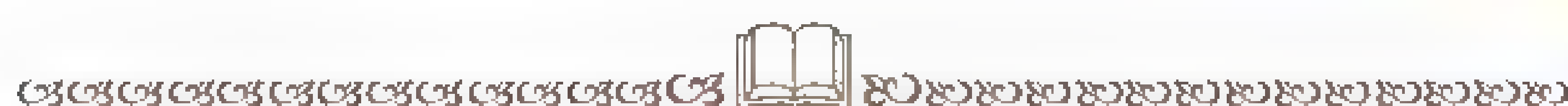
EDITIA A XIII-A

Tradiţia se va respecta şi în acest an şi, în prima sâmbătă de după prăznuirea Adormirii Maicii Domnului, aşa cum a stabilit Virgil Baciu, ctitorul acestui eveniment, încă de la prima ediţie, fiii acestui sat din comuna Corbi, dar şi bunii lor prieteni se vor aduna pentru a sărbători comunitatea locală. Cei ce vor urca, în 20 august 2016, drumul spre biserica din sat, vor putea afla că, în perioada interbelică, acesta fusese pietruit la ordinul premierului Armand Călinescu, atrăgându-şi supranumele de „ picior de Paris", pentru că era poate unul dintre cele mai moderne drumuri săteşti din ţară. În urmă cu vreo cinci ani, era într-o stare jalnică şi atunci, Virgil Baciu îi asigura pe participanţii la eveniment că anul viitor nu-şi vor mai rupe maşinile când vor reveni, pentru că intenţiona să câştige alegerile şi, din postura de primar al comunei, să facă tot ceea ce nu se învrednicisera predecesorii. Şi chiar aşa s-a întâmplat, pentru că nu este omul care să se joace cu vorbele sau cu faptele ! De 13 ani se organizează această întâlnire, care avea drept scop declarat salvarea de la pierire a acestui sat care a fost ultimul adăpost al oponenţilor regimului comunist instalat după ultimul război mondial silnic, cu sprijinul baionetelor şi tancurilor Armatei Roşii. Potrivit tradiţiei, sâmbătă de la ora 10.30, se va desfăşura un Te Deum de pomenire a martirilor morţi în acele crunte lupte. Trei ore mai târziu, se va face prezentarea oaspeţilor şi formaţiilor artistice, după care se va desfăşura o amplă serbare câmpenească, la care sunt aşteptaţi să vină toţi cei care ţin la valorile tradiţionale ale acestui popor al nostru - ne-a informat primarul Virgil Baciu.



Primarul Virgil Baciu, ctitorul acestui eveniment, ne-a spus că, în aceste zile, se efectuează reparaţii la biserica din sat, în care, în prima zi de sâmbătă de după prăznuirea sărbătorii creştin-ortodoxe a Adormirii Maicii Domnului, se va oficia slujba de pomenire a martirilor luptei anticomuniste de la jumătatea secolului trecut. „A trebuit sa scoatem pardoseala veche, sa turnăm o placa de beton şi o şapă de egalizare. Vrem ca totul să fie gata în ziua evenimentului şi suntem încredinţaţi că aşa va fi. La ora actuală, ne confruntăm cu o acută lipsă de meseriaşi buni pentru lucrările pe care trebuie să le executăm la cămin şi la muzeu. Dar, ştiţi cum se întâmplă: nu se poate face ceva bătând din palme !" – a concluzionat vrednicul fiu al satului Poenărei.

Doru BOBI



ARGEŞ EXPRES

ÎNTÂLNIREA FIILOR SATULUI POENĂREI

SĂRBĂTOAREA OAMENILOR DEMNI, MÂNDRI DE TRECUT ŞI ÎNCREZĂTORI ÎN VIITOR



Cam aşa s-ar putea caracteriza ediţia a XIII-a a acestui eveniment ctitorit de către Virgil Baciu încă din anul 2004, cu scopul scoaterii din moarte clinică a satului natal, care părea să fi alunecat pe drumul dispariţiei. Ideea de bază a fost aceea de a aduce acolo valori ale patrimoniului naţional, care să atragă oameni capabili să realizeze că locurile acestea pline de legendele trecutului aveau o frumuseţe aparte, ce nu merita să se piardă în sălbăticia pârlogirii. Şi s-a dovedit că gândise corect, după, ce pe la Poenărei, au ajuns: regretatul actor Gheorghe Dinică, Alexandru Lulescu, dramaturgul Paul Everac, solista de muzică populară Ştefania Rareş, acad. Gheorghe Păun, precum şi personalităţi ale vieţii

culturale şi economice din străinătate. Rezultatele se văd acum, mai ales după ce în 2012 a candidat şi a câştigat postul de primar al comunei Corbi. Localitatea s-a trezit la viaţă şi a intrat definitiv pe drumul dezvoltării. „Acum, indiferent cine va mai veni primar, nu mai are cale de întoarcere: există proiecte finanţate pe infrastructură, astfel încât dezvoltarea a devenit o obligaţie de la care nu se poate deroba cineva" – spunea, duminică, Virgil Baciu.

Recviem pentru martirii luptei anticomuniste



Potrivit tradiţiei, totul a început şi anul acesta printr-o slujbă de pomenire a celor ce şi-au dat viaţa sau au avut de suferit pentru că au luptat pentru păstrarea valorilor perene ale neamului lor. Oficiată de un sobor de preoţi, s-a încheiat cu „Veşnica pomenire" a celor ce n-au ezitat să se jertfească pentru a oferi urmaşilor dreptul la viitor. Lista lor este lungă şi a fost citită cu vădită emoţie de către primarul Baciu în faţa sutelor de participanţi, începând cu cei executaţi la Jilava în noaptea de 18 spre 19 iulie 1959 – preoţii Nicolae Andreescu, Ioan Constantinescu, învăţătorul Ion Popescu şi baciul Nicolae Sorescu şi continuând cu cei din familiile lor, precum şi cu susţinătorii „Haiducilor Muscelului", gruparea de rezistenţă a fraţilor Arnăuţoiu, condamnaţi la ani grei de temniţă grea (muncă silnică), puşcărie corecţională şi la confiscarea totală sau parţială a averilor, dintre care amintim pe: Maria Andreescu (15 ani), Iustina Constantinescu (15 ani), Iuliana Preduţ-Constantinescu (arestată când era gravidă şi care a născut în puşcărie, condamnată la 12 ani), Ion Dragomir (15 ani), Nicolae Iliescu (18 ani), Ecaterina Năstase (12 ani), studentul

Gheorghe Popescu şi mama sa, Maria Popescu (câte 8 ani), Maria Sorescu (3 ani) sau Gheorghe Sorescu (7 ani). N-a fost uitat Ion Diaconu, arestat dintr-o eroare de potrivire de nume, sau Ion Marinescu, zis „Doctorul", mort în condiţii suspecte în munţi, al cărui frate, Alexandru, mai trăieşte încă în casa de peste drum de Biserica „Sf. Paraschiva", în vecinătatea căreia, s-a desfăşurat programul celei de-a XIII-a ediţii a întâlnirii fiilor satului, şi nici soţia sa, Virginia, prezentă la microfon cu un mesaj de omenie care a mers la sufletul celor prezenţi. Acesta viza necesitatea de a nu se uita jertfa înaintaşilor şi de a se munci pentru urmaşi, întocmai ca primarul Baciu şi cei care i-au stat alături în ultimii ani: „Nu se aştepta cineva la Poenărei să ajungă asfaltul la porţile caselor noastre. Dacă va merge mai departe, primarul să nu uite vreodată de unde-a plecat !..."



„Vreau să fiu deputat ca să ajut mai multă lume !"

Aşa şi-a explicat Virgil Baciu decizia, după ce antevorbitorii puseseră în discuţie posibila sa candidatură la parlamentarele din acest an. Acesta a subliniat faptul că ştie cu ce dificultăţi se confruntă oamenii din satele noastre, dar şi administraţiile publice locale şi că vrea să promoveze un pachet de legi prin care să eficientizeze funcţionarea mecanismelor administrative, dar şi să-i ajute pe cetăţeni. În acest context, a invocat necesitatea promovării unei legi pe care a numit-o a ţuicii, deoarece cea care există la ora actuală, prin prevederile absurde pe care le conţine, îi face pe toţi proprietarii de livezi să fie potenţiali infractori. „Am declarat la PNL intenţia de a candida, dar dacă nu voi prinde un loc eligibil pe lista partidului, am s-o fac şi independent. În ambele variante, voi avea

nevoie de susţinerea dv., a cetăţenilor oneşti, care vor să li se dea posibilitatea să trăiască onest din rodul muncii lor. Ca primar, foarte adevărat, ar trebui să merg mai departe cu proiectele la Corbi. Acum, când au şi finanţări, acestea pot fi continuate şi de alţii. Eu pot să vă asigur că voi încerca să ajung parlamentar, dar dacă nu voi reuşi, îmi voi face mai departe datoria şi puteţi fi încredinţaţi că voi promova acel pachet de legi pe care-l am în plan, prin cei ce vor ajunge deputaţi sau senatori. Voi merge cu el la Bucureşti şi nu voi obosi să-i bat la cap cu necesitatea ca legile să fie promulgate !"



Muzeul satului Poenărei

După ce s-a tăiat panglica inaugurală la strada asfaltată până la biserică, s-a trecut la inaugurarea muzeului satului, amenajat într-un spaţiu cumpărat de primărie de la fosta cooperaţie, care a fost modernizat şi astfel salvat de la ruină. Evenimentul a debutat cu o slujbă de sfinţire, apoi omul de cultură local, scriitorul şi artistul fiu al satului, Constantin Samoilă, a prezentat zestrea noii instituţii şi expoziţia sa de metaloplastie care include personalităţi ale istoriei neamului, începând cu Traian şi Decebal, continuând cu Vlad Ţepeş şi Ştefan cel Mare, cu Ioan Vodă cel Cumplit şi Constantin Brâncoveanu şi încheindu-se cu regii noştri - Carol I, Ferdinand I, Carol al II-lea şi Mihai I. Cu mândrie uşor de înţeles, dumnealui a dat citire şi listei scriitorilor localnici: Ion N. Andreescu, zis Leu, autorul unei documentate monografii, Virgil Baciu, istoricul Grigore Constantinescu, reţinut de motive obiective ce ţineau de starea sănătăţii să fie prezent la eveniment, Iulian Cujbescu, Ion I. Ilinescu, Elena Nistorescu, Constantin Samoilă, Romel Stăncioiu, Gheorghe Ungureanu, Mihai Ungurenuş, Maria şi Ion Miu.



Petrecerea câmpenească

a fost animată de talentul artiştilor locali sau invitaţi, între care s-au remarcat cei de la grupurile locale coordonate de maestrul Graţian Bădescu, solista ridicată din Corbi, Ilona Anghel, Căluşarii de la Corbu, precum şi vedeta de muzică populară de pe Valea Topologului, Valentina Ionescu, şi alţii.

Aceştia au ridicat participanţii de la mese, făcându-i să se prindă în hore până târziu, în noapte, deşi preparatele tradiţionale - culinare sau băuturi - au primit cuvenitele aprecieri din partea celor prezenţi, dar şi a prietenilor localnicilor, dintre care amintim pe: fostul primar din Curtea de Argeş, Gheorghe Nicuţ, omul de afaceri Aurel Ilea, primarul Nicolae Barbu, vicele Cristian Enescu şi consilierul local Emil Gorunescu (liberali de la Valea Iaşului), primarul din Miceşti, Mitică Voicu, domnişanul Nicolae Smădu, Ştefan Benonie de la Aninoasa sau vicele Ion Stan, de la Brăduleţ.

Toţi şi-au dat întâlnire la ediţia de anul viitor, urând din adâncul sufletelor:





„La Mulţi Ani, Poenărei !”

Doru Bobi

ÎNTÂLNIREA FIILOR SATULUI POENĂREI,

EDIȚIA A XIII-A,

DESFĂȘURATĂ SUB PUTERNICE TRĂIRI SUFLETEȘTI AJUNSE PÂNĂ LA LACRIMI

Virgil Baciu, ctitorul evenimentului, nu şi-a putut stăpâni emoţiile şi a lăcrimat în timpul discursului care amintea despre încercările satului Poenărei. Străbunul sat din nordul judeţului, Poenărei, din comuna Corbi, cu adânci rădăcini în istorie, şi-a primit sâmbătă fiii satului.

Întâlnirea fiilor satului Poenărei a avut loc şi anul aceasta, eveniment devenit deja tradiţie ce a fost iniţiat, în urmă cu 13 ani, de Virgil Baciu, actualul primar al comunei Corbi, care, pe atunci, era un tânăr om de afaceri şi care s-a întors din Bucureşti la străbuna vatră natală pentru a-şi promova satul unde a crescut, sat intrat într-un proces de depopulare şi degradare, uitat de autorităţile locale de la acea vreme.

Aşadar, în urmă cu 13 ani, Virgil Baciu şi cu alţi fii ai satului au reuşit, pentru prima dată, să adune fiii din Poenărei la o sărbătoare a lor, devenită acum tradiţie.

Ideea edilului şef al comunei Corbi a fost de a salva satul Poenărei, unul dintre bastioanele luptei armate împotriva comunismului. Rezultatul a fost acela că personalităţile aduse de Virgil Baciu la aceste reuniuni au atras pe lângă fii ai satului prieteni şi cunoscuţi, iar vestea despre frumuseţea locurilor s-a răspândit în cele patru colţuri ale lumii. Dintre cei veniţi la început din curiozitate, unii au prins rădăcini acolo: au cumpărat pământ ieftin şi şi-au construit case de vacanţă. Exemplul lor a fost urmat şi de prieteni din marile oraşe, iar acum se poate afirma fără teama de a greşi că proiectul iniţial reprezintă o izbândă a spiritului perseverent de care a dat dovadă Virgil Baciu.



Satului Poenărei i s-a spus „Picior de Paris", după ce premierul Armand Călinescu, acelaşi care a ctitorit şi sanatoriul de la Valea Iaşului, a pietruit drumul care urca până sub Râpile cu Brazi, făcându-l cel mai modern dintre cele săteşti din ţara noastră. „Interesul meu şi al celor cu care am pornit la drum, acum 13 ani, a fost şi este acela de a salva satul Poenărei din situaţia critică în care s-a aflat până în anul 2012. Punctez câteva lucruri ce ţineau satul nostru la nivelul secolului al XVIII, chiar dacă trebuie să recunoaştem că, în perioada comunistă, a cunoscut o oarecare dezvoltare, dar, după aceea, satul a fost părăsit, abandonat.

Acest sat a fost părăsit de către tineri, din cauza dezinteresului autorităţilor locale şi judeţene, având o infrastructură rutieră dezastruoasă, drumuri agricole impracticabile, o biserică pe cale de a se dărâma, un cămin cultural degradat, fiind pur şi simplu abandonat de autorităţile locale.

Cu toate acestea, şi acum mă duc puţin în latura plastică, pacientul, adică, satul Poenărei aflat în moarte clinică şi asupra căruia nu se uita nimeni îi bătea inima şi îi trăia sufletul.

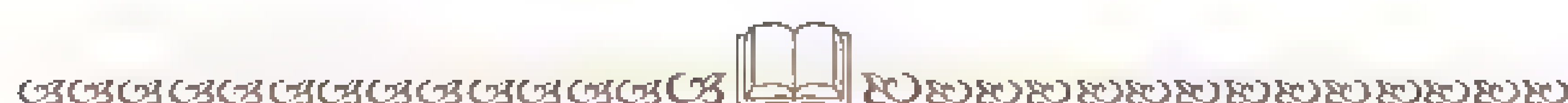
O mână de voluntari, fii ai satului Poenărei, care mi s-au alăturat, ne-am hotărât să intervenim şi să facem ceva pentru acest pacient. Astfel, a avut loc prima întâlnire a fiilor satului Poenărei în anul 2004. Această primă întâlnire a fost un real succes, în sensul că cei care au răspuns invitaţiei s-au declarat încântaţi şi ne-au solicitat să organizăm în continuare această zi a satului, lucru pe care l-am şi făcut în fiecare an de atunci şi până acum.



Trebuie să menţionez că de la an la an publicul era din ce în ce mai diversificat şi mai atras de eveniment, dar, în special, de frumuseţea satului Poenărei. O parte din aceştia s-au îndrăgostit de frumuseţea locului şi au început să cumpere terenuri pentru casă sau case părăsite. Astfel, pe parcursul acestor ani, au fost construite şi renovate peste 20 de case şi amplasate două rulote.

Iată că satul Poenărei a început să prindă din nou viaţă, iar, acum, în urma investiţiilor care s-au realizat în ultimii patru ani, satul a înflorit şi mai mult", a declarat domnul Virgil Baciu, primarul comunei Corbi şi ctitorul acestui eveniment.

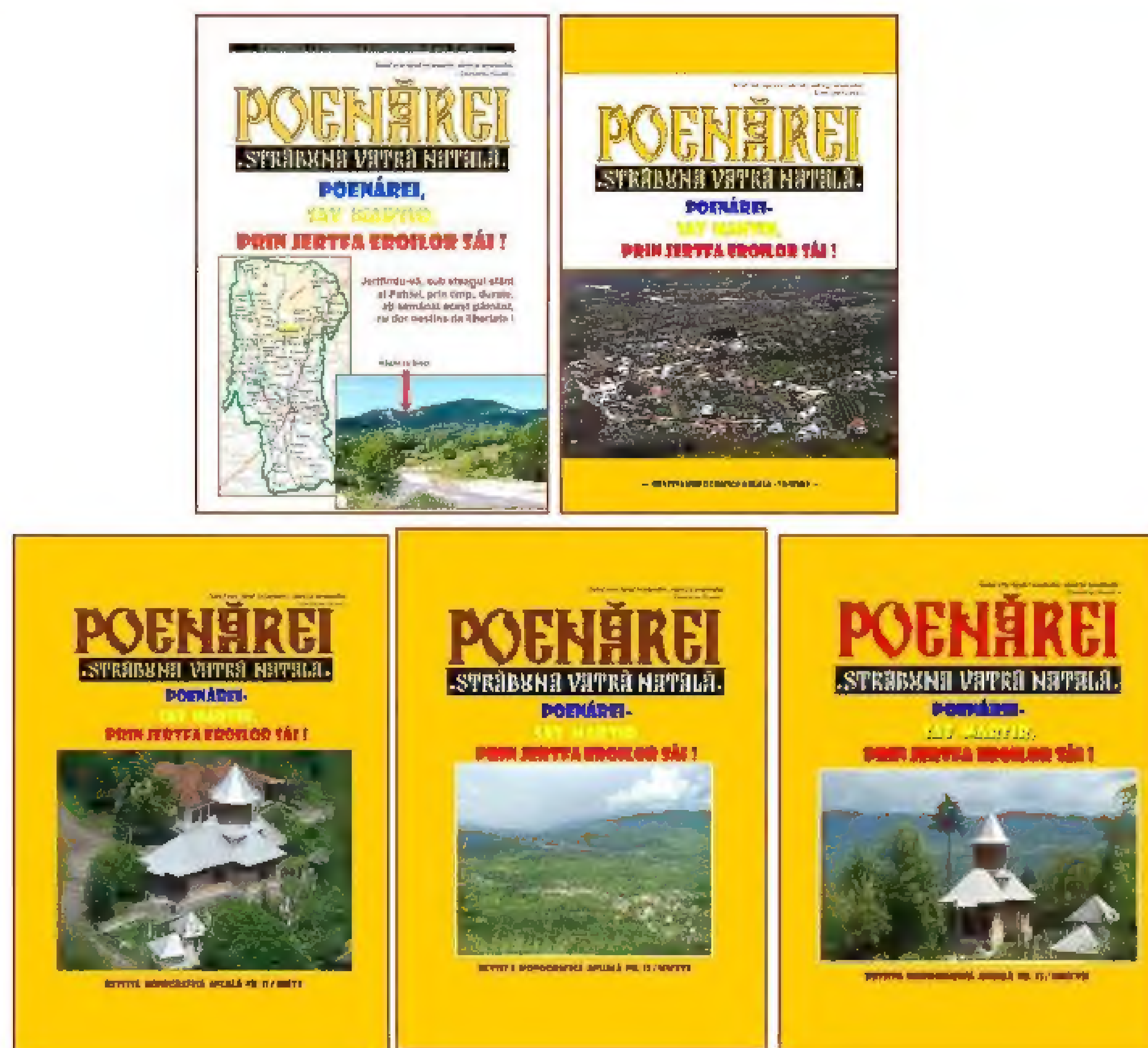
L.G



NOTA REDACTIEI:

Pentru vizionarea celor 111 fotografii de la «Întâlnirea fiilor satului Poenărei» - ediţa a XIII-a, accesaţi pe GOOGLE, http://www.primariacorbi.com/ https://www.facebook.com/photo.php?

• POENĂREI – REPERE DE IDENTITATE •



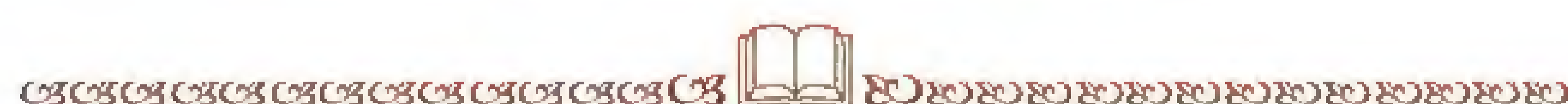
Revistele monografice anuale consacrate satului Poenărei au fost publicate începând cu anul 2005, primul număr apărând prin contribuţia financiară a unui grup restrâns de fii ai satului menţionaţi pe coperta interioară a publicaţiei; numerele 2 – 8 inclusiv au fost sponsorizate de managerul Virgil Baciu şi de colaboratorii săi; ultimele cinci numere [9-13] au fost postate pe internet, întrucât nu s-a putut asigura finanţarea tipăririi acestora.

Menţionăm că exemplarele tipărite au fost distribuite gratuit participanţilor la manifestările cultural-artistice anuale «Întâlnirea fiilor satului Poenărei».

Pentru consultarea acestor numere, precum şi a numerelor anterioare ale revistei, accesaţi, pe Google,

site-ul Grigore Constantinescu my publications

sau calameo.1227548 !



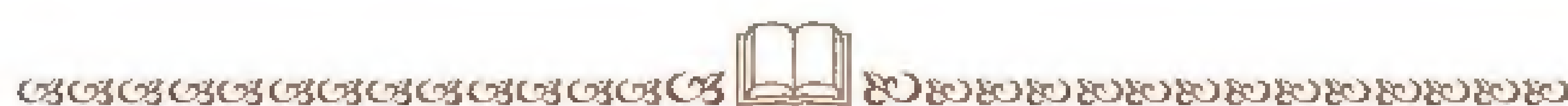
PENTRU PERSPICACITATEA DUMNEAVOASTRĂ:

TEST DE INTELIGENȚĂ

69v1t1tu01 3505 2 8u931 45 f653105 82859t. 8u936t6 31t5 put69 69 f653105 z6 ☼ S1 8u936t6, 3136 st669t1 9u v695 45 71 s695, f101 5f20tu06 329t69u5 ☼ S5 st65 31 u9 p02f5s20 bu9 5 357 3105 t5 f135 31 7u30u0675 816 g0575 31 t6 s5 p101 us2105 ☼ Sp05 452s5b605 45 v69, st669t1 9u t05bu65 71s1t1 s1 s5 69v53h51s31 ☼ St669t1 s5 01zbu91 31 2 f58565, 9u 1tu936 3194 2 1t136, 36 3194 2 95g76j5z6 ☼ 9u 5 45 p105051 t1 357 35 t5 1p05361z1, 36 357 35 t5 686t1 ☼ 6st2063u7 t05bu65 s1 16b1 8u7t1 f19t5z65 s6 9u 5 01u 4131 105 s6 t1759t ☼ Su9t p02p065t1t6 f0u821s5 31 2 st1tu65: 75 329t58p71 206s63695, 410 9u 75 1t69g5 968596 ☼ Su9t 32753t62910. 686 p713 g194u0675 v53h6, uz1t5, p10fu81t5 s6 t106 31 u9 v69 45 01s1. 686 p713 v20b575 v53h6, s29205 31 2 v62101 2f676t1 ☼ 9u v14 17t1 f2081 1 t51t0u7u6 v66t20 4531t 3603u7 ☼ 20631056 f5856 66 p7135 s1 451 68p05s61 31-s6 1s3u945 gh610575, 31 s1-6 329v69g1 p5 356717t6 31 75 105 ☼ U9 28 71 20 45 196 t05bu65 s1 f65 148601t, 71 30 1p05361t, 71 40 69v6461t s6 71 60 st681t ☼

–GRIGORE MOISIL–

Dacă îl citești și-l înțelegi IMEDIAT, ești inteligent(ă) și ai emisfera stângă dezvoltată !... Dacă nu, NU !...



Colegiul redacţional:
Fondator / tehnoredactor – Grigore CONSTANTINESCU
Director – Virgil BACIU
Lector – Eugenia CONSTANTINESCU
Imagini – Doru BOBI, Virgil BACIU, Internet
DTP – Dan COTAR

←a/1•c/3•d/4•e/5•i/6•l/7•m/8•n/9•o/2

POENÁREI

HARTA GOOGLE-MMXIII

